

**TEREZA
HUŘÍKOVÁ**
mistryně Evropy

Jonáš Kašpar

Narozen: 8. 10. 1991 v Krnově

Marek Šindler

Narozen: 21. 7. 1992 v Opavě

Nejkrásnějším živlem je voda

Disciplína: vodní slalom, C2 (deblkánoe)
Oddíl: Dukla Brandýs nad Labem
Trenér: Ondřej Štěpánek
V ASC Dukla: od listopadu 2008

tematikou, mapující jejich soustředění a závody.

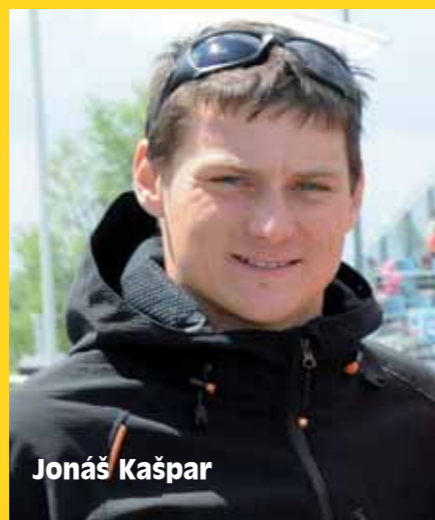
Proč vodní slalom?

Jonáš Kašpar: Symbolizuje mi svobodu, úžasné pocity a přísun adrenalinu. Baví mě trénovat a závodit. Navíc se kolem vody pohybuje bezvadná banda lidí, kteří se stali mojí druhou rodinou a o které se můžu v případě potřeby kdykoliv opřít.

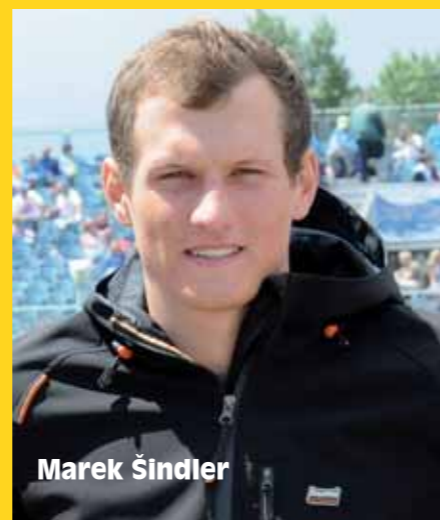
Marek Šindler: Je to sport, kde nezáleží jenom na fyzické výkonnosti, ale také na určité „vychytralosti“ a citu. Navíc je spjatý s nejkrásnějším živlem – vodou a taky se kolem vody pohybuje spousta skvělých lidí.

Než v listopadu 2008 přestoupili od Kamila Křempeka (jezdil za Duklu na deblu s Vladimírem Mrůzkem) do SDJ Dukly Brandýs nad Labem, oba už osm let pádlovali v opavském Kanoje klubu. Kamil je i sesadil dohromady na C2 a z průměrných kajakářů z nich za rok udělal národní mistry žákovské kategorie. V roce 2007 se poprvé dostali do juniorské reprezentace a začali jezdit jenom na deblkánou. Před dvěma roky se přestěhovali z rodné Opavy do Prahy a trénovali se skupinou Ondřeje Mohouta, zimní přípravu na rok 2014 už začali pod vedením bývalého parťáka a olympijského medailisty Ondřeje Štěpánka. V dubnu se stali na šampionátu v Austrálii mistry světa do 23 let a v červnovém závodu Světového poháru na náročném trati v Tacenu brali bronz.

Ve volném čase nejraději společně s tréninkovými parťáky Ondrou Karlovským a Kubou Jánem vymýšlí a natáčí videa se sportovní

Jonáš Kašpar

Marek Šindler

Největší společné úspěchy na C2:

- MS 2013 – 4. místo, 1. místo hlídky
- MS U23 2014 – 1. místo, 2. místo hlídky
- MS U23 2013 – 2. místo, 1. místo hlídky
- ME U23 2013 – 1. místo
- ME 2012 – 2. místo hlídky
- MEJ 2009 – 1. místo, 2. místo hlídky
- MEJ a MSJ 2008 – 1. místo hlídky
- Vítězství ve SP 2013 – 4. místo (celkové pořadí), 2. místo finále

Text a foto: Ivana Roháčková

dukla sport

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA
a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 9 / číslo 2 / 2014

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
IČO: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
Telefon: 973 203 840
Fax: 973 203 913
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Jaroslav Přiščák
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
Ivana Roháčková
Telefon: 724 520 524
E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
Karel Felt
Jaroslav Pešta
Ivana Roháčková
Jiří Šimice

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
EUROPRINT, a. s.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 2 / 2014 vyšlo: 30. 6. 2014

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNE

Fota na obálce: Ivana Roháčková

editorial

JAKÁ JE ÚROVEŇ NAŠEHO ČASOPISU DUKLASPORT, MUSÍ POSODIT KAŽDÝ Z VÁS SÁM. A to ať už jste velký fanďa (nefanďa) armádního sportu nebo odborník na sport, jenž dokáže ocenit fundovanost jednotlivých článků o sportu, které vám, milí čtenáři, přinášíme. Slyšel jsem od jednoho uznávaného sportovního fotografa, že už u nás není mnoho sportovních časopisů, ve kterých by se daly najít zajímavé články z různých druhů sportu. A DuklaSport je prý zdařilou výjimkou. Věřím, že jeho názor na náš časopis je objektivní a správný, a doufám, že to není jen názor jeho samotného, ale že i vám náš časopis přináší skutečně dobrý pohled do života armádního sportu a nemáte po jeho přečtení pouze pocit promarněného času. ©

Y. J. J.

2/14

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

- 2 Nejen držíte, ale i zvedáte značku Dukly
- 4 Dukla těsně pod stupni
- 6 Oštěpařská show i bez Veselého
- 7 Veselý posunul kýbl
- 8 Škarnitzl i s bolavým zápěstím slavil evropský bronz
- 9 Evropské zlato a pět stehů
- 10 Brokaři zabrali. Sychra vyhrál, Kostelecký pátý
- 11 Desátý titul mistra světa těsně unikl
- 12 Letěl v Penríthu jako raketa
- 13 Stop vystavilo vídeňské semifinále
- 14 Navzdory větru a dešti zářili Fuksa, Dostál a Radoň s Dvořákem
- 16 Otáčky a salta na nebi nebo seskok na nulu
- 18 SKifář Synek potřetí mistrem Evropy
- 20 Osma Dukly po pětatřicáté za sebou vyhrála Primátorky
- 22 Dukla otvorila svoje brány pre verejnost
- 24 Akrobatické létání Je geometrie ve vzduchu
- 26 Střílející mládež v Dukle Plzeň aneb možná dobrá vize?
- 28 Liberečtí volejbalisté přidali k poháru stříbro
- 29 Házenkáři Dukly brali bramboru
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Termínovka
- 31 Medaile, rekordy a tituly
- 32 K šermu předurčen

obsah

Nejen držíte, ale i zvedáte značku Dukly

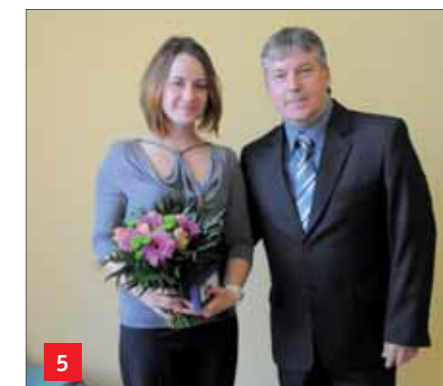
„Doufám, že alespoň někdo z vás přišel v teniskách,“ zahájil ministr obrany Martin Stropnický neformální a srdečné setkání s úspěšnými armádními reprezentanty z XXII. zimních olympijských her v Soči a medailisty zimní sezony letošního roku hned poté, co čestná stráž přinesla státní vlajku za zvuku husitského chorálu. Poté dvacet osobností sportu převzalo děkovný list ministra.

1

3

5

4

školství, mládeže a tělovýchovy poněkud méně peněz než v minulosti, zpochybnil, proč se finanční prostředky takto přeposílají z ministerstva na ministerstvo.

„Řekněte mi, co nefunguje, a my se budeme snažit v tom něco udělat,“ řekl držitelům děkovných dopisů.

Na závěr za všechny sportovce a trenéry poděkovala za podmínky a péči Ministerstva obrany šampionka Eva Samková, která předala ministrovi dárek v podobě dresu Dukly se jménem ministra, číslem 1 a podepsaný nástěnný kalendář Dukly.

„Byla jsem ráda, že toto setkání proběhlo tak neformálně. Měla jsem trochu strach a přemýšlela jsem, co budu říkat, ale když ministr pojal setkání s námi tak, jak proběhlo, vůbec jsem neměla žádnou trému. Díky Dukle mohu být v Praze. Jsem zde na ubytovně a mohu se věnovat přípravě na další závody,“ prohlásila Eva Samková. |

- 1/ Ministr obrany Martin Stropnický gratuluje Evě Samkové, ...
- 2/ ... Pavlu Maslákově, ...
- 3/ ... Jakubu Holušovi...
- 4/ ... a Vojtěchu Hačeckému.
- 5/ Silvie Získalová s trenérem Pavlem Šafránkem

Text a foto: Ivana Roháčková

Ministr jmenovitě oslovoval sportovce a pak poděkoval mužům a třem slečnám, jež v nedávné době v barvách Dukly a české reprezentace dosáhli na olympijských hrách a při halových šampionátech skvělých výsledků.

Největšího úspěchu dosáhla na ZOH v Soči snowboardistka Eva Samková, která se stala čtvrtou olympijskou vítězkou z Dukly. Páté místo obsadili Lukáš Bauer, Ondřej Bank a Šárka Pančochová, šesté místo Ester

2

Ledecká, ta také spolu s týmy skokanů na lyžích a severské kombinace obsadila sedmé místo, a na osmé příčce skončila štafeta 4x 10 km běžců na lyžích. Na halovém mistrovství světa se stal šampionem na 400 metrů Pavel Maslák a ve skoku o tyči získal bronz Jan Kudlička. Na mistrovství světa v dráhové cyklistice se stali vicemistry v bodovacím závodu dvojic Martin Bláha a Vojtěch Hačecký, na halovém mistrovství Evropy ve sportovní střelbě vystřílela v týmové soutěži juniorek ze vzduchové pistole bronz Silvie Získalová a na armádním mistrovství světa CISM si dojel pro bronzovou medaili běžec na lyžích Martin Jakš.

Armádní sport získal za zimu 2014 celkem šest medailí: 2 zlaté, 1 stříbrnou a 3 bronzové.

„Jsem rád, že držíte značku Dukly, že se ji snažíte nejenom držet, ale i zvedat,“ prohlásil ministr ke sportovcům a k lidem z jejich zázemí.

Šéf resortu také přiznal, že na letošní rok přišlo na provoz sportu z Ministerstva

Po setkání se sportovci ministr Stropnický ještě odpověděl na pár otázek:

Čeští sportovci by bez podpory armády u nás jen těžko sportovali. Jak vnímáte tento stav?

Jako tradiční a kvalitní a výsledky přinášející. To je dost důležité proto, aby se to obhájilo i do budoucna, protože někdy s tradicí zacházíme docela macešsky, což je někdy krátkozraké, protože můžou být léta hubená a léta tučná. Teď už řadu let jsou léta tučná, ať už je to v atletice, vodních sportech anebo v zimních disciplínách. Navíc jsou to všechno moc fajn lidé, kteří jsou zvyklí dřít, kteří jsou vedeni k tomu, aby svůj talent nepromarnili nějakým teorizováním o tom, kdo jim ublížil, a dosahují opravdu špičkových výkonů v evropském nebo světovém i olympijském měřítku.

Takové setkání jsou pro mě za odměnu, těším se, když to vidím v programu. To si říkám – světlý bod programu. Snažím se nebýt striktně formální, být v armádě a na ministerstvu mají všechny procedury rigidní řád, včetně vlajek, včetně hymny, ... Ale zase je tam prostor pro kontakt, popovídání, co jim schází, co by chtěli. Ne, že bych byl kouzelný dědeček, ale myslím si, že by měli mít podmínky slušné. Dnes je sport velmi vyrovnaná věc, jak

všichni víme, záleží na každém detailu, nedá se všechno dohnat dřinou. Potřebují vybavení, péči, podmínky, aby mohli až na vrchol. Jim se to daří, takže klobouk dolů.

Podle svých slov vnímáte armádní budoucnost sportu optimisticky. Máte nějaké konkrétní plány?

Vnímám ji optimisticky, protože bych to považoval za svůj nezdar, kdyby se to mělo zhoršit. Vůbec si to nedovedu představit. Zatím ještě nevím, jak by se mělo měnit financování na příští rok, rozhodně bych byl proti jakémukoliv snižování nebo šetření.

Nemyslím si, že to je bůhví jak „vyvatované“, ale je to nastavené docela slušně. Mají slušné podmínky, ti nejlepší mají dobré, ale třeba trenér atletů mi říkal, že ty důležité věci, které potřebuje ke své práci, má. Možná by se ale běžný občan divil, jak bydlí olympionik, že ta svobodárna je obyčejná paneláková budova a Samková že má maličkou garsonku a nemá apartmán a není obklopena luxusem. Naší povinností je zajistit jim slušné podmínky.

Jsou „menší“ a „větší“ sporty. Jak spravedlivě k nim přistupujete?

Myslím si, že význam sportu jako celku si tato vláda docela dost uvědomuje a podporuje ho na té úrovni, která je nejvíc potřebná – a to v masovém sportu, aby děti a teenageři měli možnost běhat, hrát fotbal, hokej, tenis, volejbal, aby jim sport dal možnost seberealizace v pohybu, soutěžení, naučil je disciplínu, nevzdávat se, jít za svým cílem nejen sportovním, ale i životním. Sport by se měl stát nedílnou součástí každodenního žití.

Vy osobně sledujete výkony českých sportovců?

Já nesleduji skoro vůbec nic než neustálé zprávy ze zahraničí a z různých akcí, které bezprostředně souvisejí s mojí funkcí. To už samo o sobě je takové penzum informací, že se tam už tolik nevejde...

Ale protože jsem jako kluk prožil mládí s fotbalem, nenechám si ujít zápasy z mistrovství světa v Brazílii. |

DUKLA

těsně pod stupni

V polovině soutěže drželi druhé místo, nakonec skončili čtvrtí. Atleti pražské Dukly na Evropském poháru mistrovských klubů v už tradičním portugalském dějišti Vila Real de Santo António bez problémů udrželi příslušnost mezi elitou.

Do elitní skupiny A se český mistr zásluhou Dukly vrátil vloni v Dubnici, letošní ročník byl z ekonomických důvodů ochuzen o účast ruských klubů, které vždy patřily k největším favoritům. Dukla se mohla spolehnout na většinu svých tradičních opor, ve třech disciplínách vybojovala vítězství.

Rozmanitost distancí, na nichž dokáže slavít úspěchy, potvrdil bývalý halový vicemistr světa na osmistovce Jakub Holuša, jenž v Portugalsku ovládl pětikilometrovou trať v osobním rekordu 14:06,32. „Závod to byl taktický, nikdo nechtěl tahat, protože hodně foukalo. Tak jsem se toho ujal a dva kilometry udával tempo, aby se aspoň trochu běželo. Vzalo mi

to dost sil, přišla krize, ale udržel jsem se v balíku a v závěru jim nedal šanci,“ líčil Holuša.

Mezi oštěpaři neměl konkurenci Jakub Vadlejch, na vítězství by mu stačily všechny zdážené pokusy, díky nejdelšímu 76,41 m vyhrál s téměř osmimetrovým rozdílem.

Nabitý program měl halový mistr světa na čtvrtce Pavel Maslák. Na stovce až cílová fotografie rozhodla, že v čase 10,68 s zaostal za vítězným Italem Fabiem Ceruttim z vítězného Fiamme Gialle, přispěl i ke druhé příčce sprinterské štafety. Vítězství se svěřenc Dalibora Kupky dočkal na dvoustovce, jíž dominoval v protivětru výkonem 20,63 s, ale za cílem bohužel ucítil svalový problém.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Tomáš Staněk
- 2/ Jaroslav Bába
- 3/ Sprinteři štafety 4x 100 m
- 4/ Běžci štafety 4x 400 m
- 5/ Štěpán Wagner
- 6/ Lukáš Melich

Maslák: Hlavně návrat neuspěchat

Parádní vstup do sezony ozdobený dalším českým rekordem vystřídala nucená pauza. Čtvrtkař Pavel Maslák si na Evropském poháru mistrovských klubů přivodil zranění stehenního svalu a musel zrušit několik dalších startů, aby se dal dohromady směrem k mistrovství Evropy v Curychu.

Co přesně se v Santo Antóniu stalo?

Narval jsem se, nikdy předtím se mi to nestalo. Zranil jsem se při dvoustovce, ale začal jsem to cítit až po doběhu.

Jak velká ta trhlina ve svalu byla?

Na ultrazvuku se ukázala asi třicetimetrová díra, takže jsem věděl, že to bude klasický výpadek. Plno lidí to zažilo, tušil jsem, co od toho očekávat.

Dosud se vám zranění vyhýbala, jak jste se s takovým výpadkem srovnával?

Vím, že to patří k životu, nestalo se nic vážného. Sice je každý sval jiný, ale vždycky sroste, jako kdybyste se řízli při krájení chleba.

Jak dlouho jste nemohl trénovat?

Skoro dva týdny jsem měl úplný klid. Chodil jsem na rehabilitace a sval nezatěžoval, pak jsem začal už lehce cvičit v posilovně. Chtělo to nic neuspěchat a postupně chodit na kontroly.

Jak probíhala léčba?

Jenom jsem ležel a nechal si to ošetřovat. Různé elektro a lymfatické masáže, aby se sval rozproudil. Nic jiného dělat ani nešlo.

Odírci jste musel i vrcholné domácí mítinky Memoriál Josefa Odložila a Zlatou tretru. Rozhodl jste se podřídit vše mistrovství Evropy a pořádně se připravit na Curychu?

Určitě. Řekl jsem si, že klidně vynechám všechny závody a začnu třeba až dva týdny před šampionátem. Hlavně abych věděl, že sval je v pořádku a zase mi tam neruplo.

Štvalo vás, že nemůžete závodit s nejlepšími jako třeba v Eugene, kde Merritt i James běželi pod 44 sekund?

To byl krásný závod, jak se tam prali. Já bych byl tak osm desetin za nimi, tak nevím, jestli by mi pomohlo vidět, jak bojují nějakých šest metrů přede mnou.

Jak jste trávil volný čas, když jste nemohl trénovat?

Ono ho zase tolik nebylo. Na rehabilitacích jsem trávil možná víc času než předtím na trénincích, takže to bylo podobné. A ve volnu jsem odpočíval nebo hrál hry na počítači.

Oštěpařská show i bez Veselého

Úřadující mistr světa Vítězslav Veselý před svou cestou na Diamantovou ligu do Osl jen přihlížel v hledišti Julisky, přesto jeho tréninkoví kolegové proměnili jednadvacátý ročník Memoriálu Josefa Odložila v parádní oštěpařskou show.

V horkém pondělním podvečeru na mítinku kategorie EA Premium triumfoval Petr Frydrych hodem dlouhým 85,07 m, jenž ho katapultoval na třetí místo světových tabulek a do čela těch evropských, ženám vládla ve svém třetím startu po návratu z mateřské přestávky dvojnásobná olympijská vítězka Barbora Špotáková, která se v šesté sérii zlepšila na 64,08 m.

Frydrych právem považovaný za velký talent českého oštěpu v poslední době výkonnostně tápal, v Praze ale opět po třech letech zdolal hranici 85 metrů. Svěřenec Jana Železného byl ze svého výkonu mile překvapen. „Jsem rád, že jsem po dlouhé době těch 85 metrů hodil. Pak jsem cítil, že můžu hodit i 87 a už jsem byl moc hladový a šel do toho silou,“ uznal.

Velká slova o návratu ale používat nechtěl. „Vždyť já nikdy nebyl úplně ve špičce,“ tvrdil bývalý vicemistr Evropy do 23 let. „A jestli jsem teď silnější v hlavě, to se ukáže až na velké akci,“ říkal s výhledem na evropský šampionát v Curychu. „Teď je hlavní zůstat zdravý, házet celou sezonu aspoň takové metry, abych byl konkurenceschopný s nejužší špičkou a mohl na něco pomýšlet i při mistrovství Evropy,“ přál si.

Trio do Curychu

Trenéra Železného potěšilo i zlepšení Jakuba Vadlejcha, jenž si výkonem 82,48 m zajistil start na mistrovství Evropy v Curychu, kde se představí kompletní mužská trojice

svěřenců světového rekordmana. „Jsem moc spokojený nejen s limitem, ale i celou sérií. Hodit třikrát za osmdesát metrů, to se mi ještě nepovedlo,“ pochvaloval si vyrovnanost výkonů Vadlejch.

Špotáková neměla na Julisce vážnější soupeřku, Ukrajinu Hackovou porazila o více než dva metry, vyhrála by každým ze svých čtyř měřených pokusů.

„Tady byla trochu povinnost vyhrát, i když Ukrajinka se v posledním hodu aspoň trochu vyhecovala. Naštěstí jsem zdravá, tady nebylo zapotřebí házet tak daleko,“ popisovala světová rekordmanka, která v soutěži vynechala pátý pokus. „Bylo přeci jen vedro, potřebovala jsem nastřádat síly a vyplatilo se,“ pochvalovala si maminka ročního Janka.

Holuša má rekord na dosah

Dalším domácím vrcholem byla hlavní disciplína memoriálu připomínající památku stříbrného medailisty z olympiády v Tokiu Josefa Odložila. Těsně druhý za Keňanem Mayiyem Hillarym Kipkorirem na patnáctistovce doběhl Jakub Holuša ve výrazném osobním rekordu 3:36,22 a v domácích historických tabulkách před ním je už jen Jan Kubista. K 31 let starému českému rekordu 3:34,87 chyběla Holušovi necelá sekunda a půl.

„Myslím, že na ten rekord mám. Byla to má první patnáctistovka sezony, nebyla tu taková konkurence, abych běžel schovaný v balíku a navíc hrozné vedro, po závodě jsem sotva mluvil. Jsem rád, že jsem překonal čas Michala Šnebergera, který byl jedním z mých vzorů, když jsem začínal s atletikou, teď už zbývá jen Kubista. Snad se mi to letos povede,“ věří Holuša, jenž se po závodě zařadil na páté místo v letošních evropských tabulkách.

Domácí prostředí ho přitom spíše svazovalo. „Byl jsem hrozně nervózní, nemohl jsem ani klusat,“ přiznával. „Dorazilo hodně známých, dost se ode mě čekalo, dva roky se mi nedařilo, měnil jsem trenéra,“ vyprávěl svěřenec Jiřího Sequenta.

„Na nic jiného než na medaili z Curychu nemyslím, proto dřu jako kůň. Pojedu tam s tím, že budu chtít vyhrát, na tom budu pracovat. A pokud stáhnou ještě dvě sekundy, všechno je možné,“ plánuje Holuša.

Dařilo se i koulařům

Parádní českou disciplínou současnosti je mužská koule, což na Julisce potvrdil vítězstvím za 20,52 m Ladislav Prášil i třetím místem za 20,31 m stále se zlepšující Tomáš Staněk.

V lepší výkon věřil bronzový tyčkař z halového mistrovství světa v Sopotech Jan Kudlička, jenž si zapsal 560 cm a na pokusy prohrál i se svým tréninkovým parťákem Michalem Balnerem. Na čtvrtce překážek si vylepšil letošní maximum na 50,68 s Michal Brož, s dvoustovkou za 20,87 s mohl být spokojený i jeho tréninkový kolega Jan Veleba. |

- 1/ Štafeta žáků Dukly
- 2/ Ministr Stropnický předával ceny oštěpařkám
- 3/ Petr Frydrych házel na Julisce daleko

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Veselý posunul kýbl

Když oštěpař Vítězslav Veselý hodnotil předchozí průběh sezony, vrhačkou hantýrkou si posteskl, že hází do kýble. Jeho nejdelší pokusy z Diamantových lig v Šanghaji, Eugene a Oslu totiž dělilo pouhých 27 cm. Na ostravské Zlaté tretře pořádně přitlačil, letošní maxima by si vylepšil všemi měřenými pokusy a mítink vyhrál výkonem 87,38 m.

Oštěpařská soutěž měla ve Vítkovicích špičkovou úroveň. Aby tři muži v jednom závodě přehodili 85 metrů, to se za poslední čtyři roky stávalo výhradně na velkých šampionátech.

Svěřenec ředitele mítinku Jana Železného měl úctyhodnou sérii, třikrát hodil za 87 metrů. „Z tohoto pohledu to byl můj nejlepší závod v životě, až jsem z toho byl překvapený. Přál nám i vítř, ty ideální podmínky se ale daly využít ještě lépe,“ byl přesvědčený Veselý, jenž se zařadil na druhé místo letošních světových tabulek.

Necítil se ideálně

Před závodem se přitom optimálně necítil. „Ještě při rozcvičování jsem Petru Frydrychovi říkal, že nevím, co tam dělám, že mám strašně divný rozcvičení. Ale paradoxně mi možná pomohlo, že jsem všechno začal dělat jednoduše. I když hody nebyly ideální. Dobíhal jsem až těsně k čáře a pak musel brzdit,“ popisovala hvězda mítinku.

I tentokrát se dalo mluvit o trefách do kýble, vždyť jeho tři nejdelší hody dělilo jen 37 cm. Jen se „kýbl“ posunul o pár metrů dál než v předchozích závodech. „A škoda, že nebyl ještě dál. Nebo kdyby aspoň uletěl jeden z dobrých hodů, kdybych se do něj trefil ještě lépe. Málokdy mám dostatek energie do posledních pokusů, ale tady jsem ji fakt měl,“ vyprávěl Veselý.

Jeho tréninkoví parťáci v Ostravě tolik nezářili, Frydrych byl výkonem 81,42 m pátý, Jakub Vadlejch za 78,22 m sedmý.

Špotákovou zradil slepák

Avizovaná hvězda ženské oštěpařské soutěže Barbora Špotáková se v Ostravě nakonec nepředstavila. „Volala mi v pondělí odpoledne, že musela do nemocnice, protože jí zjistili zánět slepého střeva. Po antibioticích se její stav zlepšil, v úterý po obědě ji pustili domů,“ popisoval trenér Železný.

Třetí místo v nabitém tyčkařském poli vybojoval Jan Kudlička výkonem 563 cm, Michal Balner uspěl o deset centimetrů níže.

O český rekord na tradičním kilometru se pokoušel Jakub Holuša, ale v závěru mu došly síly a časem 2:16,79 na výkon Lukáše Vydry o 23 setin nedosáhl. Jaroslav Bába limit pro mistrovství Evropy 226 cm těsně shazoval, na překážkové čtvrtce obsadil šesté místo Michal Brož za 51,09 s.

V úvodu sezony se příliš nevedlo Lukáši Melichovi, v tradičním kladivářském předprogramu skončil osmý za 72,25 m. „Jsem zdravý, nic mě nebolí, ale technika je strašná,“ přiznal bronzový medailista z mistrovství světa v Moskvě. |

Text: Michal Osoba
Foto: Jaroslav Přiščák

Škarnitzl i s bolavým zápěstím slavil evropský bronz

Když nezáří Jaroslav Kulhavý, zaskočí za něj Ondřej Čink. A jestliže to nejde ani jemu, vyšvihne se na pódium Jan Škarnitzl. Taková je momentální realita české cross country horských kol, která se díky poslední jmenovanému na červnovém mistrovství Evropy v St. Wendelu ozdobila bronzem.

Kulhavý prožívá smolnou sezonu a na šampionát ani neodjel. Bylo to víc kvůli tomu, aby si odpočinul psychicky a měl klid, než kvůli zranění, která ho pronásledují. Čink se od závodu Světového poháru v Austrálii necítil v pořádku. Německý závod nedokončil, jelikož ho oslabila nemoc z klimatizace v letadle.

Jan Škarnitzl naopak zaznamenal životní úspěch, v seniorské kategorii totiž na šampionátu ještě na pódium nevystoupil. „Jel výborně a přes trable s rukou prožívá nejlepší sezonu. To potvrdil už na jaře na Kypru, kde vyhrál, i když si na musel ode mě vypůjčit kolo,“ prozradil reprezentanční trenér Viktor Zapletal. „Mám radost, že v absolutní špičce máme tři závodníky. Myslím, že je to odraz koncepční práce v oblasti horských kol. Nejvíc bych si přál, aby to vyšlo všem třeba na mistrovství světa.“

Škarnitzlova dosavadní sezona byla ovlivněná zlomeninou zápěstí, kterou si přivodil na tréninku před prvním závodem SP v Jihoafrické republice. Poprvé od zranění nastoupil v květnu v Novém Městě na Moravě a hned byl nejlepším Čechem. „I když ruka nebyla ještě doléčená, chtěl jsem na šampionátu bojovat o desítku, protože jsem cítil,

že budu mít dobré nohy. V žádném případě mě však nenapadlo, že bych se mohl dostat na stupně vítězů,“ přiznal rodák z Brandýsa nad Labem.

„Pohyboval jsem se ve skupině, před nímž jeli pozdější vítěz Julien Absalon z Francie a stříbrný Švýcar Fabian Giger. Do posledního kola jsme vjížděli ve třech. Měl jsem vytipované místo, kde jsem byl lepší než ti kluci. Na nic jsem nečekal a v táhlém stoupání nastoupil. Soupeřům se můj útok nepodařilo zachytit, protože se ani jeden z nich neodhodlal ke stíhačce. Díky tomu jsem získal náskok, který vydržel až do konce,“ vykládal dvanáctý muž olympijského závodu v Londýně.

Pak už přišel cíl a stupně vítězů, tedy samé příjemné pocity. „Těšilo mě, že jsem porazil hvězdy, jako jsou Španěl Hermida nebo Ital Fontana, nebo slavného belgického cyklokrosaře Svena Nyse,“ pokračoval. „Vím, že mě teď čeká tvrdá práce, abych mohl i v dalších startech takové výsledky zopakovat. Na mistrovství světa by byl úspěch skončit v deseti a medaile ze St. Wendelu mi k tomu může pomoci, protože vím, že na to mám,“ dodal sedmadvacetiletý cyklista.

V Německu se dařilo i dalším duklákům. Třinácté místo Terezy Huříkové je podle Zapletala velmi dobré. „Je to obrovská bojovnice a při vyrovnanosti ženské kategorie potvrdila příslušnost ke světové špičce,“ konstatoval kouč. „Naší velkou nadějí je juniorka Barbora Průdková, která vede Světový pohár a v rankingu UCI je jedničkou. Bohužel od půlky května se nemůže zbavit vleklé virózy a ta poznamenala i její výkon na šampionátu, kde dojela sedmá,“ vyprávěl Zapletal.

Text: Milan Novotný
Foto: Jan Němec, mtbs.cz

Evropské zlato a pět stehů

Nádherná krajina irských hor Ballyhoura a místní unikátní Mountainbike park byly dějištěm červnového mistrovství Evropy elitních kategorií mužů a žen v maratonu horských kol. Ballyhoura představuje skutečný ráj vyznavačů horské cyklistiky. Je zde přes 100 kilometrů vybudovaných single tracků všech možných stupňů náročnosti a profilů, které protínají pestrou a zajímavou krajinu.

Pokud jde o místní floru, připadáte si při průjezdu single tracky jako v pohádkovém kraji. Chvilku jedete temným lesem jehličnanů, pak zase kamenným polem, obrovským vřesovištěm s močály, nekončící irskou loukou nebo naopak téměř tropicky hustým listnatým lesem s mnoha rozkvetlými rostlinami.

Na kompletní evropskou maratonskou špičku kategorie mužů čekala trať dlouhá 93 kilometrů s převýšením 2 199 metrů, ženy bojovaly o titul mistryně Evropy na trati dlouhé 75 kilometrů s převýšením 1 925 metrů.

ASC DUKLA měla v české reprezentaci to nejsilnější možné zastoupení – do závodu nastoupil olympijský vítěz, mistr světa i Evropy a vítěz Světového poháru Jaroslav Kulhavý a v kategorii žen nás reprezentovala Tereza Huříková.

Kulhavý na „schodech“ čtyřikrát nasazoval řetěz

Pětačtyřicet minut kroužil olympijský vítěz z Londýna biker Jaroslav Kulhavý v úžasné atmosféře uliček Starého města, stoupal z Malostranského náměstí k Hradu, sjížděl 128 Zámeckých schodů, ale bohužel i čtyřikrát nasazoval spadlý řetěz. Letošní 21. ročník Pražských schodů proto nedokončil.

„Hned v druhém kole mi spadnul řetěz a musel jsem zastavit. Pak jsem měl stejný problém ještě třikrát. Jak jsem ztratil kontakt s čelem, neměl jsem motivaci,“ vysvětloval Kulhavý. „Lidé byli super. Výjimečně jsem se tady cítil dobře a mohl jet vpředu. Proto mi problémy s kolem štvou.“

Jak těžký závod to letos byl, dokazuje fakt, že pouhopouhým čtyřem lidem se podařilo dokončit bez ztráty kola. Závod na jednu hodinu a jedno kolo vyhrál Švýcar Giger. |

Text a foto: Ivana Roháčková

Huříková historicky první mistryně Evropy

Závodu žen vévodila až do 30. kilometru tříčlenná skupina i s naší Terezou Huříkovou. Tereza měla hned začátkem závodu nepříjemný pád, kterým si způsobila tržnou ránu na lokti. Později ji lékaři museli „opravit“ pěti stehy... Přesto se Tereza na 35. kilometru dokázala odpoutat od svých soupeřek a poté absolvovala vynikající sólo jízdu dlouhou 40 kilometrů až do vítězného cíle.

Titul mistryně Evropy je pro Terezu zatím největším úspěchem v kategorii žen a zároveň také historickým maximem české ženské cyklistiky v disciplíně maraton horských kol.

Kulhavý vicemistrem

Závod mužů se od začátku odvíjel podle jednoduchého scénáře. Jaroslav okamžikem startovního výstřelu nenechal nikoho na pochybách, že bude bojovat o medaili a od 10. kilometru se v čele závodu pohyboval sám, doprovázený pouze svým týmovým kolegou ze Specialized Racing XC, úřadujícím mistrem světa v maratonu Christophem Sauserem ze Švýcarska. Tato dvojice systematicky navýšovala svůj výrazný náskok.

Jen pro zajímavost: na 6. kilometru činil 20 sekund, na 24. kilometru 1 minutu a 50 sekund, na 48. kilometru 2:42 a v cíli pak představoval odstup téměř sedm minut před třetím závodníkem Christophem Soukupem z Rakouska.

Jaroslav Kulhavý nastupoval do závodu v ne úplně dobré zdravotní kondici, způsobené opakovaným zraněním kolene. Několikadenní tréninkový výpadek v posledních dnech před závodem pak byl rozhodující v boji o modrý trikot se žlutými hvězdami určený pro mistra Evropy. Přesto je stříbrná medaile pro Járu velmi cenná, znamená totiž, po dlouhé době, prolomení smolného období provázeného nemocemi a úrazy. |

Text a foto: Viktor Zapletal

Brokaři zabrali.

Sychra vyhrál, Kostelecký pátý

Mnichovská střelnice je českým střelcům zaslíbená. Medaile odsud vozí prakticky pravidelně, ať jde o jakoukoliv soutěž. V červnu tu ovšem předvedl ve Světovém poháru královéhradecký skeetař Jan Sychra královskou jízdu a jeho klubový kolega, olympijský vítěz z Pekingu v trapu, David Kostelecký neuspěl až v semifinále a celkově skončil pátý. Oba věkově velmi vyzrálí a střelecky nesmírně zkušení borci znovu potvrdili, že patří do nejužší světové špičky.

Pětačtyřicetiletý Jan Sychra vystřílel ve dvou dnech celkem 171 soutěžních ran. Pořádná makačka, ale se zlatým koncem.

„Po oba dny bylo obrovské vedro, k tomu spousta startujících. Střílelo se od rána do večera. Až jsem si říkal, aby mi v mém věku nedošly síly. Naštěstí se to nestalo. Navíc se střílely vysoké výkony, protože terče byly velmi kvalitní. O to víc mě těší, že mezi ty, kteří stříleli velká čísla, jsem patřil i já. V základním závodě jich trefil Perry z USA 124 ze 125 možných, dalších šest nás pustilo terče dva, takže jsme si to rozdali v rozstřelu o pět míst,“ vyprávěl Sychra.

Číňan udělal o chybu víc

Rozstřely Jan Sychra moc nemusí, ale tenhle zvládl v pohodě. Neuspěl nezkušený Švýcar Ramella. „Nejhorší bylo, že na rozstřel jsem čekal čtyři hodiny. Musel jsem se udržovat v provozní teplotě. Ve finále se pak střílil na stanovištích 3 – 4 – 5 a znovu 4, tedy těch nejnáročnějších. Jeden dvojstřel je klasický,

při druhém letí terče z věží v obráceném pořadí. Udělali nám to co nejtěžší, ty obrácené se teprve učíme a v nich se dělá nejvíce chyb. Finálové terče jsou těžší, jdou rychleji k zemi a lovit je na pětatřicet metrů je fuška,“ popsal první část finále.

Boj o medaili měl ale další zádrhel. „O účast ve zlatém duelu jsem svedl boj především

David Kostelecký

s Rakušanem Kuntschikem v rozstřelu, který se protáhl na dvanáct ran. Pak přišla bitva s Číňanem Tin Thinem. To je vždycky loterie. Navíc sluníčko už zapadalo, svítilo do očí... Spíš to připomínalo podvečerní lov na kachny než finále Světového poháru. Těch šestnáct ran ve zlatém duelu bylo nekonečných. Ale já byl ten šťastnější, udělal jsem dvě chyby, Číňan tři. Ovšem měl jsem toho plně zuby,“ oddechl si Sychra, který vyhrál svůj šestý závod SP. „Ten první si pamatuji, bylo to před devatenácti roky na Kypru,“ pravil s tím, že tohle vítězství dalo odpověď na otázku, zda vydrží do olympijského Ria. „Už jsme se s trenérem Hůlou dohodli, že ano,“ prozradil pro českou brokovou střelbu dobrou zprávu.

Nevydržel až v druhém rozstřelu

Devětatřicetiletý David Kostelecký na minulou sezonu nevzpomíná nejrady, avšak ta letošní vypadá dobře. Výsledkově, ale také výbornými výkony. Soutěž v trapu byla v Mnichově nadupaná skvělými a hlavně perfektně připravenými borci. Vždyť v základním závodě hned sedm borců nastřílelo 124 bodů.

Jedinou chybu udělal Kostelecký první den. Rozstřel o šest míst skončil hned úvodní sérií, kdy chyboval dvojnásobný olympijský vítěz Australan Diamond. V semifinále udělal Kostelecký dvě chyby a úspěšně se rozstřeloval o páté místo s Chorvatem Glasnovičem a uspěl. Závod pak vyhrál Španěl Antonio Bailon.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Desátý titul mistra světa

těsně unikl

O zisk dalšího titulu světového šampiona bojoval v kajaku na mistrovství světa Kamil Mrůzek. Šampionát ve sjezdu na divoké vodě se jel na řece Addě v italském městě Valtellina. Horská řeka jako vždy dokázala překvapit. Hladina vody nepřestávala stoupat. Během prvního závodního dne teklo v řece téměř 120 m³. Přesto se česká výprava vodních sjezdařů vrátila s historicky nejvyšším počtem patnácti medailí a trofejí pro nejúspěšnější národ. Kamil Mrůzek z Dukly Brandýs triumfoval třikrát, ale na zlato nedosáhl.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Jan Homolka

hlídek. V dlouhém sjezdu získali stříbro, ale mysleli na stupeň nejvyšší.

„O medaili jsme se poprat rozhodně chtěli, papírově jsme byli na třetí místo,“ říkal Mrůzek, který jel týmovou soutěž spolu s Karlem Slepícou a Richardem Hálou. „Jasnými favority byli Němci a dobře našlápnuto měli také Francouzi,“ vypočítával své soupeře Mrůzek. Obávané Němce se ale českým borcům podařilo porazit a od Francouzů dostali jen tři vteřiny.

Mistrovství světa 2014 pak zakončil sprintový závod týmů, ve kterém kajakářská hlídka ve složení Richard Hála, Tomáš Slovák a Kamil Mrůzek zajela perfektní první jízdu, po které dokonce vedli. Ve druhé jízdě našli přemožitele pouze ve Slovincích, kteří v celkovém výsledku vyhráli o tři desetiny. Přesto si Češi stříbrnou medaili částečně spravili chuť, kterou v trochu smolném individuálním závodě ztratili.

Legenda sjezdu na divoké vodě Kamil Mrůzek patří do slavné kanoistické rodiny. Od osmi let pádluje, na kajaku jezdí jeho otec i bratr. Do seniorského věku jezdil převážně slalom, kde se ale tolik neprosadil. V roce 1996 mu vyšla nominace do reprezentačního týmu na sjezd „ještě s klasickým pádlem“, od té doby je členem nepřetržitě do teď. Za ty roky se vypracoval na vynikajícího technika, taktika a čtenáře vody s citem pro umění přesně načasovat formu na vrcholný závod sezony. Nasbírat stihl kromě dalších čtyř medailí devět titulů mistra světa, z toho jeden v individuálním závodě. Letos si do své sbírky kajakář z Dukly přidal už šestnáctý cenný kov. „Doufám, že příští rok ta dvacátá sezona klapne a ještě nějakou tu medaili z vody vylovím,“ říká Mrůzek s lišáckým úsměvem.

Letěli v Penrithu jako raketa

1

2

Zlato deblířů Jonáše Kašpara s Markem Šindlerem a stříbro kanoistky Moniky Jančové znamenaly největší pozitivum závodníků Dukly Brandýs na dubnovém mistrovství světa ve vodním slalomu v australském Penrithu v kategorii do 23 let a juniorů.

1/ Jonáš Kašpar a Marek Šindler
2/ Monika Jančová
3/ Kateřina Hošková a Monika Jančová

Na kanálu, kde se v roce 2000 bojovalo o olympijské medaile při hrách v Sydney, se dukláci postarali i o další kovy v týmových závodech. Kašpar a Šindler se poté, co ustáli roli favoritů v C2, podíleli v hlídkách na zisku druhého místa deblkanoistů. O medaili stejného kovu se v závodě hlídek kajakářek postaraly Pavlína Zástěrová a Barbora Valíková. Jančová přidala k individuálnímu stříbru zlato v družstvech. Úspěšní byli i junioři. Zlato z 3x C1 přivezla Jana Matulková a stříbro ze stejné soutěže Tomáš Heger.

Titul Kašpara se Šindlerem byl o to cennější, že ho Češi vybojovali naprosto suverénním způsobem. Kvalifikaci odjeli čtvrtí z loňského seniorského šampionátu v Troji na pohodu, jasně ovládli i semifinále a finálové klání. Od stříbrných Poláků je dělilo sedm vteřin... „Když jsem se v cíli podíval na výsledkovou tabuli, byl jsem z naskoku překvapený. Říkal jsem si, že jsme museli letět jako raketa, byl to skoro neuvěřitelný rozdíl. Sice jsme se nevyhnuli jednomu šouchu, ale soupeři chybovali mnohem víc,“ vyprávěl háček Marek Kašpar.

Jančová byla nejdřív zklamaná, nakonec se ale smála

Monika Jančová patřila podobně jako její kanoističtí kolegové k širšímu okruhu medailových kandidátů a tuto roli zvládla na jedničku s malým minus. „V kvalifikaci a hlavně v semifinále jsem byla hodně nervózní, ale na postup to stačilo. Před bojem o medaile se mi ale podařilo nervy hodit za hlavu a po poradě s trenérem Pavlem Foukalem jsme se rozhodli pro taktiku všechno, nebo nic,“ vyprávěla.

V cíli finále byla ovšem kvůli třem dotykům zklamaná. „Když jsem ale pak sledovala ostatní holky, tak většina z nich chybovala mnohem víc než já. To mě dost překvapilo, a tak jsem s výsledkem byla nakonec spokojená, což se často nestává,“ pokračovala singlička, která obhájila stříbro z MS 2012. Na vítěznou Australanku Jessiku Foxovou však ztratila propastných 18 sekund. „Ta byla naprosto suverénní a svou převahu dokázala i vítězstvím na kajaku.“

3

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Stop vystavilo vídeňské semifinále

1

2

1/ Hlídka Karlovský – Jáně a Kašpar – Šindler
2/ Štěpánka Hilgertová

Medaile přišly jen v hlídkách. Nejlepším individuálním vystoupením vodních slalomářů Dukly Brandýs na mistrovství Evropy ve Vídni bylo čtvrté místo Moniky Jančové v C1. Ve stínu medailí kajakářů Jiřího Prskavce a Víta Přindiše a kanoistky Kateřiny Hoškové výsledky zástupců Armádního sportovního centra DUKLA trochu zanikly. Podívejme se, jaké byly a proč se nenaplnila očekávání.

Na novém dunajském kanálu pohasy naděje největších dukláckých železek shodně v semifinále. Čtyři šouchy a z toho pramenících osm trestných vteřin zastavily snahu kajakářky Štěpánky Hilgertové. První chybu udělala už na první brance a další rychle následovaly. Slalomářská legenda sice bojovala až do konce, ale ztráta 12,5 sekund na vítězku znamenala 19. místo.

Mnohonásobná medailistka ze světových soutěží včetně dvou zlatých z olympijských her a mistrovství světa v K1 byla po nevydařeném závodě pochopitelně zklamaná.

Hodnocení vystoupení nejspěšnější české vodní slalomářky se ujal její trenér a manžel Luboš Hilgert. „Nebudeme si nic nalhávat. Čekali jsme od Vídně mnohem víc. Štěpánka má trochu problémy se dnem volna. Kajakářky jedou v pátek kvalifikaci, v sobotu mají volno a v neděli v devět ráno mají předvést vrcholnou jízdu. Není to sice nic nového, ale možná na tento model trochu zapomněla a bude se s tím muset srovnat,“ poznamenal kouč.

Nejedná se prý o psychický problém, ale o to, že po volném dni správně necítí vodu. „Když jsme si semifinále rozebírali, tak

od půlky tratě už jela jako pětice nejlepších. Bohužel všechno špatné přišlo v úvodních deseti brankách. Jde o to se vyrovnat se sobotní pauzou a pak předvést špičkový a koncentrovaný výkon. Štěpánka se na závod těšila a měla chuť bojovat, ale začátek se jí nepovedl. Stačí jedna dvě chyby a všechno je v háji. Potřebuje zvládnout úvod a mělo by to být dobré,“ říkal optimisticky Hilgert.

S napětím se čekalo na jízdy deblířů, kteří se svými výkony už zařadili do absolutní špičky. Jenže Ondřej Karlovský s Jakubem Jáněm ani Jonáš Kašpar s Markem Šindlerem na Dunaji nepřekročili práh semifinále. Prvně jmenovaní v něm skončili třináctí s jedním šouchem, jejich kolegové chybovali dvakrát, což je sesadilo na 18. místo.

„C2 je naše parádní disciplína, ale kluci skončili za očekáváním. Nejen naším, ale i svým. Po kvalifikaci se nezdálo, že by měli v semifinále vypadnout. Za normálních okolností by měli bojovat ve finále okolo pátého místa. V případě aktuální formy snad i o medaile, jenže realita byla někde jinde,“ hodnotil Volf. „Ve slalomu hraje roli jediná chyba, která posádku odsune o šest sedm

míst dozadu. Rozhodují centimetry a třeba Karlovský s Jáněm udělali opravdu hloupý šouch. Jinak by jeli ve finále a tam by při velké vyrovnanosti bylo všechno otevřené. Jenže ve slalomu žádné kdyby neplatí,“ pokračoval.

„Těžko říct, jestli kluci neustáli tlak z velké odpovědnosti nebo byli příliš nervózní. Možná že jim to nevyšlo proto, že po úspěšné kvalifikaci startovali až mezi posledními a na rozjezdovém kanále sledovali a nějak přehnaně vnímali, jak jezdí jejich soupeři. Tím je nechci omlouvat. Jsou to sice ještě pořád mladíci, ale zkušenosti z velkých závodů už mají, takže by je takové situace neměly rozhodit,“ přemítal šéftrenér.

Nejvíce se tak dařilo mladé kanoistce Monice Jančové, ale nakonec z toho vyšlo smolné čtvrté místo. Na druhou stranu je to pro ni jako závodnici kategorie do 23 let velký úspěch a povzbuzení do bojů se seniorkami v C1. Medaile tak cinkly jen v týmových soutěžích. Mistryní Evropy se stala Hilgertová s Vojtovou a Kudějovou, bronz přidala hlídka deblkanoistů Kašpar – Šindler, Karlovský – Jáně, které doplnil pár Koplík – Vrzáň.]

Navzdory větru a dešti

zářili Fuksa, Dostál a Radoň s Dvořákem

Počasí bylo, že by psa nevyhnal. Jenže kanoisté jsou hodně otužilí chlapi. Na třetí květnový víkend se obloha zatáhla, foukal studený vítr a z ocelově šedých mraků skrápěl račický kanál prudký déšť. V tak nepříznivých podmínkách se uskutečnil druhý díl Světového poháru v rychlostní kanoistice, ale reprezentanti Dukly nejsou z cukru. Z Račic přivezli celkem sedm medailí.

časů historie 1:35,892 a o necelou vteřinu porazil Australana Kennyho Wallace. „Jsem rád, že to vypadalo jako hladké vítězství, protože poslední stovku jsem byl tak tuhej, že jsem koukal po soupeřích, ale naštěstí mě nedojeli,“ vykládal Dostál. „Do pětistovky jdu většinou tak, že to pořádně nakopnu. Říkám si, že to bude strašně bolet jen posledních třicet vteřin a že se to dá nějak zvládnout.“

Začátek sezony se musel obejít bez bronzového čtyřkajaku Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba z olympiády 2012. Důvodem byla léčba natrženého svalu v rameni háčka Havla. Češi tak na úvodních dvou dílech Světového poháru v Miláně a Račicích nestartovali. Neznamena to však, že by jako jednotlivci nezavádili. Naopak, Dostál prokázal velkou perspektivu v singlu.

Jednadvacitiletý mistr světa v juniorech i do 23 let se v Miláně na pětistovce vyšvihl na druhý stupínek, když ho předstihl jen Maďar Bence Dombvari. Deblkanoisté Jaroslav Radoň a Filip Dvořák slavili v Itálii dvakrát stříbro. Nejdřív na olympijské kilometrové distanci, pak i na poloviční trati a v obou případech byla nad jejich síly polská dvojice Tomasz Kaczor a Vincent Slominski. Dvojnásobný mistr Evropy v singlkánou Martin Fuksa první závod ještě vynechal a dal přednost přípravě.

V Račicích, kde příští rok proběhne mistrovství Evropy a v roce 2017 mistrovství světa, startovaly čtyři desítky českých kanoistů. Pochvalovali si ubytování přímo v areálu, které přinášelo v mizerném počasí značnou výhodu. Odměnili se za to výbornými výsledky, z nichž mělo sedm medailovou patinu.

Necelá vteřina dělila od bronzu na 1 000 metrů kajakáře Josefa Dostála, který však měl radost i ze čtvrtého místa.

„Na medaili jsem si nevěřil. V konci jsem byl hotovej. Kilometr je na mě asi moc dlouhý. Zatím mi víc sedí pětistovka. Je mi teprve jednadvacet a na delší trať je potřeba dozrát. Nemám takovou vytrvalost jako zkušenější a starší soupeři,“ pokyvoval hlavou dvoumetrový obr.

Jeho velké chvíle přišly právě na pětistovce. Zajel ji v jednom z nejrychlejších

náskokem před Rusem Pavlovem, a tak si mohl před cílem dovolit zpomalit. „Koukal jsem, že nikdo nejede. Dost jsem se tomu divil, několikrát jsem se díval, jestli se nemýlím. A nespletl jsem se, tak jsem v závěru trochu ubral,“ prohlásil po dojezdu suverénní vítěz, který se musel stejně jako ostatní vypořádat s nepříznivým počasím. „Trochu jsem se bál, že jak budu mokřý, mohl bych vytuhnout, ale nic se nestalo. Jsem spokojený, že mám zlato. Je jedno, z jaké disciplíny. Navíc je výborné, když člověk vyhraje doma.“

Třetí stříbro v řadě získali Jaroslav Radoň a Filip Dvořák. Na kilometru je předčili pouze Němci Oelze a Verch. „Ukázalo se, že byli skutečně hodně silní,“ říkal Radoň a Dvořák doplňoval: „Zajeli jsme naše maximum,

na německou posádku to dneska prostě nebylo. Doufám, že to dopadne příště. Oni nám to trochu vrátili z loňského mistrovství světa v Duisburgu, kde jsme je předjeli.“

Stříbrná série se zastavila až v závědě na 500 metrů, a to díky tomu, že přišlo zlato! V dramatickém finiši udolali o 169 tisícín polskou dvojici Kaczor – Slominski, která dvakrát triumfovala v Miláně. „Před námi vybojovali zlato Pepa a Martin, tak jsme si říkali, že by bylo krásné je napodobit. Jsme moc rádi, že se to povedlo,“ usmíval se Radoň.

„Porazit takhle silnou posádku, jakou je polská loď, je určitě plus. Potvrdili jsme si, že závěry se v letošní sezoně hodně zlepšily.“ Dvořák k tomu dodal: „Závod jsme jeli přesně tak, jak jsme si naplánovali. Akorát

posledních padesát metrů je vždycky na morál. Hladina laktátu je hrozně vysoká, tam už jsme trochu skomřeli. Poláci do nás hodně šli, ale naštěstí jsme to udrželi. Vypadá to, že se s nimi letos budeme trochu tahat.“

Zbýlé dvě medaile vybojovali stříbrná kajarka Anna Kožíšková v závědě na pět kilometrů a čtyřkánoe ve složení Lukáš Koranda, Lukáš Hájek, Tomáš Janda a Radek Miškovský, která skončila třetí na trati 1 000 metrů. |

- 1/ Josef Dostál
- 2/ Jaroslav Radoň a Filip Dvořák
- 3/ Martin Fuksa
- 4/ Jakub Adam a Lukáš Trefil
- 5/ Sportovci a trenéři ASO kanoistky Dukla Praha

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Otáčky a salta na nebi

Za uplynulých 51 let úspěšné státní a resortní reprezentace přivezli sportovci ASO parašutismu Dukla Prostějov z vrcholných světových soutěží, jako jsou mistrovství Evropy a světa, a to jak civilních (FAI), tak armádních (CISM), celkem 128 medailí. Z toho v pořadí zlato-stříbro-bronz z ME FAI (12-7-12), z ME CISM (1-0-3), z MS FAI (16-22-26) a z MS CISM (8-14-7). Další desítky medailí dovezli z ME a MS v para-ski, paraglidingu, Světových her, Evropského a Světového poháru.

Nejen o disciplínách, přípravě, závodění v parašutismu jsme si povídali s šéftrenérem armádního oddílu Dukla Prostějov Jiřím Šafandou:

Kdy vznikl oddíl parašutistů při Dukle Prostějov a proč? Jaká je situace dnes?

Armádní sportovní oddíl parašutismu vznikl nařízením NMO č. 016/1961, jeho cílem bylo vytvořit reprezentační četu parašutistů pro nadcházející II. letní spartakiádu spřátelených armád v roce 1962. Na základě sportovních úspěchů na této spartakiádě pak byla četa transformována v roce 1963 na profesionální sportovní družstvo. Dnes je situace taková, že pokračujeme v této tradici, máme nesrovnatelně lepší techniku a zabezpečení, ale chybí nám takové množství schopných

parašutistů jako tenkrát. Ti procházeli sportovními oddíly Svazarmu přes vojenskou základní službu a jen nejlepší končili v Dukle. Tehdy jsme brali jednoho ze sta, dnes si musíme sportovce najít a vychovat sami.

Jaký je rozdíl mezi závodními disciplínami přesnosti přistání a akrobacie?

Rozdíl je obrovský – jsou to úplně rozdílné disciplíny, které vyžadují jiný padák,

kombinézu, výšku seskoku, techniku provedení i schopnosti. V přesnosti přistání se po výskoku v 1 000 m přistává na elektronický disk měřící od 0 po 16 cm („0“ je střed o průměru 2 cm) umístěný na měkčeném doskočišti o průměru 5 metrů. Vítězí ten, co z 10 seskoků „napíše“ nejméně centimetrů. Individuální akrobacie je seskok z výšky 2 200 m, kdy parašutista nabere ve speciální kombinéze (někdo se v podobném

nebo seskok na nulu

latexu vyžívá v jiných disciplínách) co největší rychlost (okolo 300 km/h) a snaží se co nejrychleji a nejčistěji zatočit předepsané otáčky a salta. Záznam se pro hodnocení rozhodčími natáčí na pozemní kameru. Vítězí ten s nejlepším časem po přičtení trestných sekund (desetin sekundy) za nečisté provedení (odchýlení se od horizontální a vertikální osy).

Co při těchto disciplínách musí parašutista umět?

Při přesnosti přistání je to schopnost se soustředit, umět počítat sílu a směr větru, rychlost a úhel klesání. Je to hodně o psychice. V individuální akrobacii je to především o dokonalé prostorové orientaci (podobně jako skoky do vody z desetimetrové věže).

Jaký je věk parašutistů Dukly? Od kdy se parašutismu věnují a jak dlouhé může být závodní období?

Věk našich sportovců je velmi rozmanitý, nejmladší junior má 20 let, nejmladší profesionální sportovec má 24 roků, střed oddílu je něco přes 30 a nejstarší mají 46 let. Nejstarší sportovci jsou v oddílu od vojenské základní služby, tzn. 26 let. Vlastní závodní věk není omezen, důležitá je sportovní výkonnost a zdravotní stav. Vhodný je na snižování věkového průměru i „přetlak“ mladých a šikovných sportovců, kterých bohužel vzhledem k finanční náročnosti našeho sportu moc není.

Takže zdravotní stav je hodně důležitý?

Výborný zdravotní stav je důležitý, případné zdravotní komplikace zejména ve volném pádu by mohly mít fatální důsledky.

Kdy se může začít skákat?

Skákat padákem je možno po dovršení 15 let věku a po souhlasu rodičů, po 18 letech si za sebe odpovídá každý sám.

Kdo balí padáky?

Hlavní padák si balí každý sám, záložní padáky balí speciálně vyškolený technik a pečeti je. V jeho rukou je život parašutisty v případě použití záložního padáku.

Kolik mají nejlepší parašutisti Dukly seskoků a kolik jich absolvují v jednom roce v tréninku a závodech?

Nejstarší sportovci mají v průměru okolo 11 000 seskoků, nejmladší profesionální sportovci přes 2 000, průměr je něco okolo 6 000 seskoků. Ročně udělá náš sportovec zhruba 350–400 seskoků, z toho je asi 80 na individuální akrobacii, 100 na skupinovou akrobacii a okolo 250 na přesnost přistání. Ne každý sportovec soutěží ve všech třech disciplínách. Základ jsou disciplíny přesnost přistání a individuální akrobacie. Skupinovou akrobacii skáčí jen členové týmu pro armádní mistrovství světa. Závodních seskoků je z toho zhruba 60–70 podle závodů a disciplín. K tomuto počtu je nutno přičíst zhruba 30 hodin ve větrném simulátoru, což odpovídá několika stům seskoků zejména ve skupinové akrobacii a v dílčí části i individuální akrobacii (odpovídá to zde pouze sekvenci vlastního seskoku).

Co musí parašutista dodržovat a hlídat z hlediska bezpečnosti? Učí se simulací možné situace, které se mu mohou stát při seskoku?

Bezpečnost je prvořadá. Každý parašutista má jako určitou pojistku elektronický záchranný zabezpečovací přístroj, který mu v případě zdravotní indispozice (omdlí, neotevře si sám

padák) otevře záložní padák po překročení rychlostního limitu a dosažení určité výšky. Každý projde výcvikem volného pádu, krizových situací a naučí se dokonale balit padák. Než toto zvládnou, jsou pod dozorem instruktorů (trenérů), pak je to na nich.

Co je největším nebezpečím při seskoku? Kdy se závody ruší?

Největším nebezpečím je vždy selhání lidského faktoru, případně selhání techniky. Veškerá padáková technika prochází každý rok tzv. technickou prohlídkou. Závody se ruší jen tehdy, nesplňují-li meteorologické podmínky závodní pravidla (příliš silný vítr, nízká oblačnost, bouřka, silný déšť). Ale například drobný déšť není překážkou.

Dají se využít dovednosti sportovního seskoku s padákem pro vojáky bojových jednotek?

Samozřejmě že dají. Zejména přesnost přistání je shodná se způsobem činnosti kupříkladu průzkumné skupiny nebo skupiny speciálních sil vysazené na padácích (zejména ve výskoku, řazení osob a způsobu klesání). Koneckonců jsme v posádce, kde jsou tyto jednotky dislokované, známe se a jsme vždy připraveni poradit a pomoci. |

Text a foto: Ivana Roháčková

SKIFAŘ SYNEK potřetí mistrem Evropy

Přesunutím do jarního termínu získal šampionát starého kontinentu na kvalitě i kvantitě, o čemž svědčila přítomnost 650 evropských závodníků. Díky dvěma výrazným skifařským osobnostem skončilo Česko v medailovém hodnocení na druhém místě, ale takovou pozici české veslování v Evropě určitě nemá. Za dvojicí hvězd je znatelná výkonnostní mezera. Podívejme se, jak si v Srbsku vedli veslaři z Armádního sportovního centra DUKLA.

Ondřej Synek zažil v Bělehradě kvůli léčení a rehabilitaci zraněného kolena letošní závodnickou premiéru. Zhostil se jí na jedničku, když v žádném ze tří startů nenašel přemožitele. „Moc jsem nevěděl, co od sebe mohu čekat, ale cítil jsem se dobře fyzicky a na závody byl natěšený. Akorát jsem nebyl vyzávoděnej. Rozjíždka byla proto takový seznamovací test. Jak se soupeři, tak i s aktuální formou. Semifinále se mi jelo super, finále ale naproti tomu úplně hrozně,“ přiznal slavný skifař, který kvůli šetření z hokeje pochroumaného kolena jezdil na jaře dlouho na kajakářském trenažéru.

„Sice nevím proč, ale od prvního tempa jsem věděl, že finále je průšvih,“ pokračoval Synek, který od roku 2003 přivezl z velkých světových soutěží pokaždé nějakou medaili. „Z ostrého startu jsem byl zahlcený, nejel jsem zařítý tempo a loď mi neklouzala po vodě. Prostě jsem to nebyl já. Asi se projevila ta nevyzávoděnost, ale nakonec jsem titul před dotírajícím Němcem Hackerem vydělal. Urval jsem to ve finiši a hodně to bolelo. Víc než obvykle. Každopádně je to pro mě důležité poučení před dalšími starty,“ sdělil svěřenec trenéra Milana Dolečka.

Další dvě olympijské disciplíny má „pod dohledem“ trenér Petr Blecha. Čtyřka bez kormidelníka ve složení Jan Pilc, Milan Doleček, Jakub Podrazil, Adam Štěrbač nestartovala v původním složení, protože Matyáš Klang tři týdny před šampionátem onemocněl. Místo něj naskočil mladý Štěrbač, a i když ho v průběhu ME na místě veslovoda nahradil Podrazil, znamenalo to druhé místo ve finále B, celkově osmé pořadí a spokojenost kouče.

„V neúplné sestavě jsme uhájili pozici ve světové špičce,“ poznamenal Blecha. Už méně radosti mu udělala desátá osma, v níž sedělo šest dukláků. „Až díky finálovému výkonu to nebyla úplná ostuda, ale nebylo to zdaleka takové, jak bych si představoval,“ nezastíral rozpaky.

Vítězství ve finále B a celkově sedmé místo si připsali Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč na dvojce bez kormidelníka lehkých vah, čtyřka bez kormidelníka lehkých vah Milan Viktora, Karel Zadák, Jan Hájek, Michael Humpolec (v lehkých vahách startují závodníci do hmotnosti 70 kg) a párová čtyřka David Jirka, Petr Buzrla, Jakub Houska, Martin Basl.

Sestava lehké čtyřky „bez“ byla jednou z variant, v jaké by Češi mohli v příštích letech nastupovat, ale v Bělehradě se dukláci Hájek a Humpolec s dalšími dvěma reprezentativními kolegy představili v dobrém světle. „Postup do finále A jim unikl jen těsně, šanci měli velkou,“ prohlásil vedoucí trenér Armádního sportovního oddílu veslování Filip Koudela a zmínil i 10. příčku lehkého dvojiskifu, v němž seděla dvojčata Jan a Ondřej Vetešníkoví. Ti jsou spolu s Vraštilem a Kopáčem další alternativou pro lehkou čtyřku „bez“.

Co se týká posledně jmenované dvojice, tak ta je v kontrolních závodech schopná jezdit vyrovnaně s „těžkými“ váhami. „Mají skvělou výkonnost a počítali jsme s tím, že pojedou o medaile. To se sice nenaplnilo, ale aspoň vyhráli malé finále,“ pokračoval Koudela, který naznačil, že když lehká dvojka bez kormidelníka není v olympijském programu, uvažuje se o zapracování Vraštila a Kopáče do lehké čtyřky „bez“.

V párové čtyřce byli z Dukly Jirka a Basl. Podle Koudely nejela posádka špatně, ale trenér čekal finále A. Dvojka bez kormidelníka Petr Melichar, Jakub Koloc skončila až desátá a její budoucnost vypadá na přesun do osmy. Dvojskif Jan Andrlé, Michal Plocek dojel devátý. „Jsou to mladíci, kteří nemají ještě moc zkušeností, i když Plocek se stal v roce 2013 juniorským mistrem světa ve skifu. Proti loňsku zaznamenala posádka výsledkový i výkonnostní posun,“ připomněl kouč.

Na závěr zhodnotil české vystoupení. „Oproti minulosti jezdí na mistrovství Evropy nejlepší závodníci. Soutěž je náročnější než dřív, a tak výsledky přinášejí skutečné srovnání. Dvě medaile jsou skvělé, je to velký úspěch, ale na druhou stranu to jsou jediná áčková finále. Proto nemůžeme být celkově spokojeni. Veslování je hlavně o čtyřkových posádkách,“ přiznal. „Do budoucnosti čeká veslaře a trenéry v Dukle a reprezentaci spousta práce, aby se příští rok povedla kvalifikace na olympijské hry 2016,“ dodal Koudela. |

Text: Milan Novotný
Foto: Silvia Šúrová a František Piškule

Zlaté galapředstavení skifaře Ondřeje Synka a pak už jen umístění v nižších finálových jízdách. Tak dopadlo z pohledu veslařů pražské Dukly mistrovství Evropy v Bělehradě, které se jelo na řece Sávě. Druhé zlato pro české barvy vybojovala v areálu vodních sportů Ada Ciganlija skifařka Miroslava Knapková.

1

2

3

1/ Miroslav Vraštil a Jiří Kopáč
2/ Michal Plocek a Jan Andrlé
s trenérem

3/ Posádka 4- lehkých vah
4/ Zlatý Ondřej Synek
5/ Osmiveslice Dukly v národním dresu

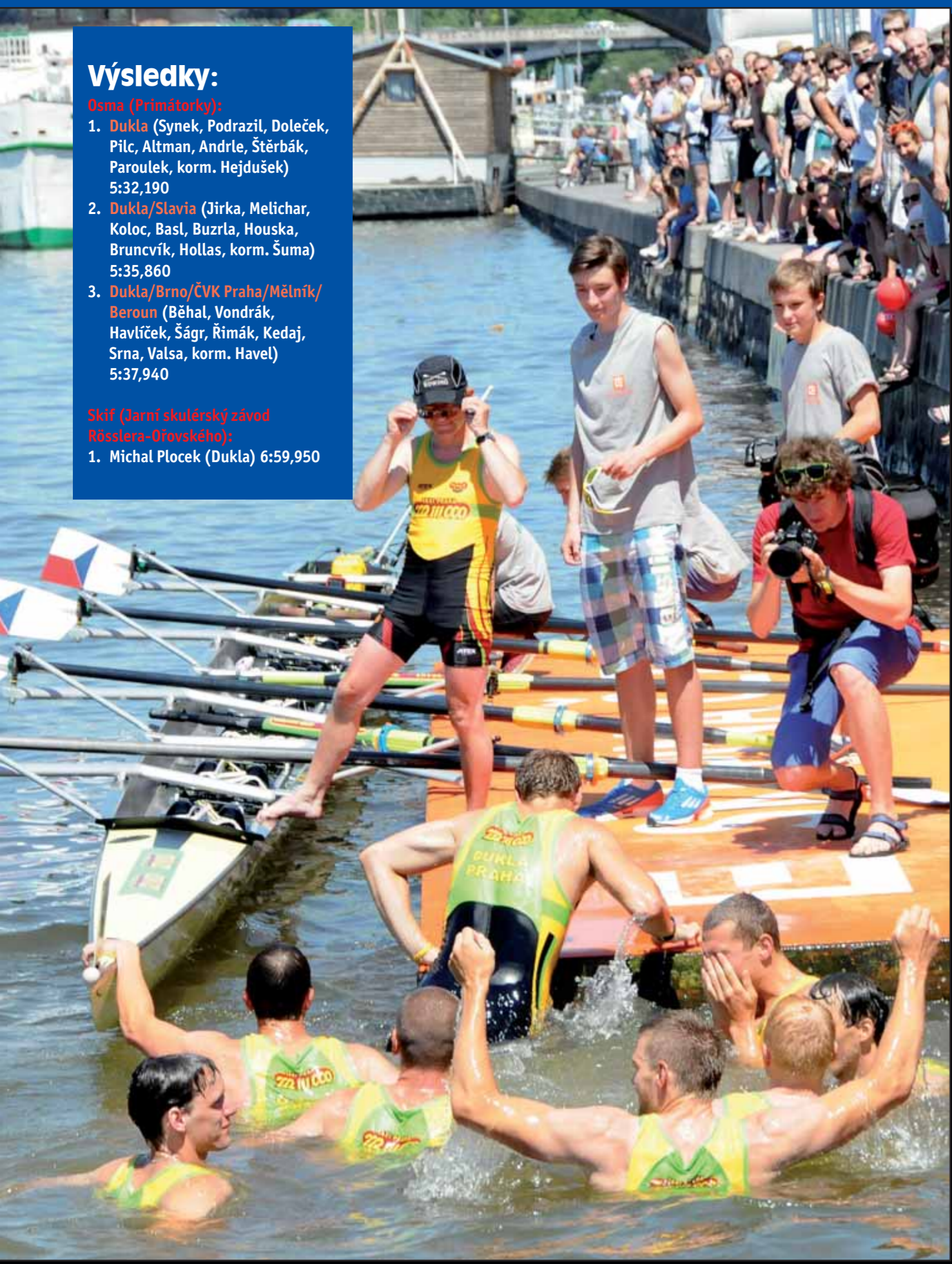
5

Výsledky:**Osmá (Primátorky):**

1. **Dukla** (Synek, Podrazil, Doleček, Pilc, Altman, Andrle, Štěrbák, Paroulek, korm. Hejdušek) 5:32,190
2. **Dukla/Slavia** (Jírka, Melichar, Koloc, Basl, Buzrla, Houska, Bruncvík, Hollas, korm. Šuma) 5:35,860
3. **Dukla/Brno/ČVK Praha/Mělník/Beroun** (Běhal, Vondrák, Havlíček, Šágr, Řimák, Kedaj, Srna, Valsa, korm. Havel) 5:37,940

Skif (Jarní školářský závod Rösslera-Ořovského):

1. **Michal Plocek** (Dukla) 6:59,950

OSMA DUKLY

po pětatřicáté za sebou vyhrála Primátorky

Z vítězství ve 101. ročníku tradičních závodů na Vltavě se v prosluněné neděli 8. června radovala favorizovaná posádka pražského klubu Dukla, jejímž veslovodem byl Ondřej Synek. Osmiveslice Dukly vítězí nepřetržitě od roku 1979 a ani letos nebylo o jejím triumfu pochyb.

P „Beru osmiveslici jako příjemné zpestření. Všichni jsme si ten závod užili a neudělali žádnou chybu, proto jsme i vyhráli,“ okomentoval výsledek Ondra Synek, jenž se do osmy Dukly vrátil po sedmi letech. Ty roky vyhrával závody skifařů. Letos skvěle zastoupil dvojnásobného stříbrného olympijského medailistu a úřadujícího mistra Evropy i světa rovněž duklák Michal Plocek, který ovládl doprovodný Jarní školářský závod Rösslera-Ořovského.

„Byl to pro mě hodně emotivní a těžký závod. Nevěděl jsem, jak na tom budu po psychické a fyzické stránce. Čekal jsem to horší, ale po zatáčce už jsem měl náskok. Pak jsem si to kontroloval a dojel jsem si na jistotu pro vítězství,“ řekl Plocek, kterému před dvěma týdny umřela maminka. „Chtěl jsem vyhrát pro ni a jsem rád, že se mi to podařilo,“ uvedl juniorský mistr světa a Evropy z roku 2012.

Jediný problém, který řešila vítězná posádka ve složení Synek, Podrazil, Doleček, Pilc, Altman, Andrle, Štěrbák, Paroulek s kormidelníkem Hejduškem bylo, když během závodu kormidelníkovi přestal fungovat mikrofon. „Kluci to na konci lodi vůbec neslyšeli a jeli to jen intuitivně. Já měl štěstí, že jsem seděl metr od něj,“ vykládal Synek.

Nestor českého veslování 56letý kormidelník Oldřich Hejdušek slavil už své 23. prvenství při Primátorkách a s ochraptělým hlasem své účinkování zhodnotil: „Poslední dobou každý rok říkám, že sedám do lodě naposledy, tak to zopakují i letos při třiatřicáté účasti.“

1

2

3

4

Text a foto: Ivana Roháčková

- 1/ Vítězná osma Dukly
- 2/ Na druhém místě dojela osma s kormidelníkem Šumou
- 3/ Osmá veslařů Dukly s kormidelníkem Havlem z Berouna
- 4/ Vítězný Michal Plocek na skifu

DUKLA otvorila svoje brány pre verejnosť

Piatok trinásteho je pre mnohých nešťastný deň a niektorí poverčiví ani nevychádzajú z domu, ale kto tento júnový piatok prišiel na atletický štadión DUKLY Banská Bystrica, neľutoval a odchádzal s dobrým pocitom. Konala sa totiž Dôvera Banskobystrická bežecká 24-hodinovka, ktorej súčasťou bol aj Deň otvorených dverí Vojenského športového centra DUKLA Banská Bystrica.

že v piatok trinásteho sa zabávala celá Banská Bystrica.

Tak ako minulý, tiež tento rok podporili myšlienku športu pre všetkých aj profesionálni športovci z VŠC DUKLA. Nielenže sa mnohí zapojili do 24-hodinovky, ale počas piatkového predpoludnia trpezlivo prezentovali svoje disciplíny deťom z banskobystrických materských a základných škôl. Na Dni otvorených dverí sa zúčastnilo takmer 1 200 detí. Každé z nich absolvovalo jeden bežecký oviál a potom sa mohlo priamo stretnúť so svojimi

Na treťom ročníku podujatia sa zúčastnilo 1 866 bežcov, ktorí počas 24 hodín – od štvrtka 17. hodiny do piatka rovnakého času – celkovo nabehali 4 337 kilometrov, čo je vzdialenosť z Lisabonu do Moskvy. Prekonali tak 400 metrový okruh presne 10 842 krát. Najvýraznejšie sa pod toto číslo podpísal Dušan Krajčovič z VŠC DUKLA Banská Bystrica, ktorý sa stal držiteľom nového rekordu podujatia, keď zabehol až 102 kilometrov. Počas 24-hodinovky prebehla tiež súťaž v behu na 50 kilometrov. Túto vzdialenosť zvládol najlepšie Andrej Feik (4:13:01) pred Ľubomírom Hrmom (4:26:25) a Pavlom Blažekom (5:02:10).

Veľmi milou sprievodnou akciou týchto vytrvalostných výkonov boli preteky ležúňov a beh s kočíkmi pre rodičov. Najmladší účastník podujatia mal len 7 mesiacov, najstarší 91 rokov. Aj to svedčí o tom,

Deň otvorených dverí VŠC DUKLA a bežecký 24-hodinový oviál v Banskej Bystrici

športovými vzormi, ktoré im vysvetlili svoje športové disciplíny, porozprávali zážitky, deti si mohli mnohé atraktívne športy vyskúšať aj na vlastnej koži.

Už počas behania si mnohí zabehali, či skôr pochodili, s našimi chodcami. Nechýbal medzi nimi ani najlepší slovenský atlét roka 2013 Matej Tóth so svojimi kolegami Antonom Kučmínom a Dušanom Majdánom.

Z ďalších atletických disciplín si deti mohli vyskúšať napr. hod oštepom priamo s Patrikom Ženúchom, ktorému za výkon 84,83 m patrí 2. miesto v európskych tabuľkách, či si poťažkať kladivo medailistky z MS Martiny Hrašnovej. Aj keď neplánovane, ale predsa si vrhači vyhládli aj nádejné talenty. Jeden chlapec svojou technikou hodu oštepom milo šokoval aj samotného Ženúcha.

Veľký záujem bol o ukážky džuda. Tatami priamo na atletickej dráhe a buchot dopadajúcich džudistov pri rôznych chvatoch a technikách niekedy zneli ako štartové výstrelky. Aj deti si vyskúšali, aké to je, dopadnúť na tatami na ipon od Mariána Benkóczkeho či mladých reprezentantov džuda.

Ktoré dieťa by nechcelo držať v ruke veľkú pušku. Biatlonovú malorážku si mohli poťažkať pod dozorom nášho najlepšieho biatlonistu Mateja Kazára, nechýbala Janka Gereková či dnes už tréner, v minulosti piaty z OH v Turíne, Marek Matiaško. Aby si deti vedeli predstaviť, do akých terčov a na akú vzdialenosť strieľajú biatlonisti počas pretekov, na štadióne boli nainštalované ich terče presne na 50 m. Deti si mohli vyskúšať streľbu na sucho a aspoň sa pokúsiť zamieriť na tú malú čiernu bodku, ktorú je v mieridlách niekedy aj ťažké vidieť.

Ďalšiu zbraň, tentoraz laserovú päťbojarsku pištoľ, si mohli deti ohmatať pri ukážkach našich nádejných päťbojárov. Oveľa atraktívnejšie však pre nich bolo nasadiť si ochrannú masku a na vlastnej koži si vyskúšať športový šerm. Aj vďaka odbornej inštruktáži mladých päťbojárov sa nikomu nič nestalo a deti si odnášali krásne zážitky.

Vzpierači doniesli činku, ktorá vyzerala ako naozajstná, ale bola z molitanu. Takto mohli nádejným adeptom ukázať techniku vzpierania.

To, že Dukla je vojenské športové centrum, potvrdzovala svojou prítomnosťou aj vojenská polícia a regrutačné oddelenie OS SR. Vo svojom stane vysvetľovali deťom, čo všetko musí absolvovať záujemca, keď sa chce stať vojakom, a čo obnáša vojenská služba. Vojenská polícia si pripravila ukážky policajných zbraní, psovod predviedol poslušnosť policajného vlčiaka.

Deti tak zo štadióna odchádzali nielen s dobrým pocitom zo športovania, kopou zážitkov zo stretnutia so športovcami a vyskúšaním si mnohých nových športových

disciplín, ale aj na tvári pomaľované vojenskými maskovacími farbami.

Bežecká 24-hodinovka a Deň otvorených dverí VŠC DUKLA Banská Bystrica splnili svoj cieľ. Počet zúčastnených prekonal aj najoptimistickejšie predpoklady organizátorov. O to lepší bol pocit z krásneho a šťastného piatka trinásteho. |

Text: Matej Tóth
Foto: Pavol Blažek

Těším se na každou minutu strávenou tam nahoře, prozrazuje pilot Petr Kopfstein

AKROBATICKÉ LÉTÁNÍ je geometrie ve vzduchu

Už v mládí mu učarovala akrobacie ve vzduchu, a protože bydlel kousek od letiště, tak se tam jednou vydal s tím, že by chtěl také létat – a oni ho vzali. Začínal ve 22 letech, získal kvalifikaci obchodního i dopravního pilota a v roce 2005 se dočkal prvního velkého úspěchu: stal se mistrem České republiky v kategorii Sportsman. O rok později si toto prvenství zopakoval a od roku 2007 je členem reprezentačního družstva České republiky. V dalších letech už sbíral medaile i na významných mezinárodních soutěžích, včetně dvojnásobného zlatého triumfu na mistrovství Evropy v kategorii Advanced. Z letošních výsledků stojí za zmínku především druhé a čtvrté místo v soutěži Challenger cup.

Jaké byly vaše první krůčky v pozici akrobatického letce?

Pocházel jsem z chudé rodiny, a tak táta mi říkal, abych si létat, jak chci, ale peníze mi dát nemůže. Hned první výplatu jsem investoval do létání a všechny nejnmutnější dlužné částky pak postupně splácel. Maminka mě viděla ve vzduchu jen jednou, rozbrečela se a už se na mě dívat nechodí. Čekalo mě

hodně tréninků, než jsem se dostal do příslušné kategorie. V reprezentačním dresu jsem začal létat na ruských strojích, ale před čtyřmi lety jsem si pořídil vlastní letadlo a zároveň i německého trenéra, s kterým se připravuji buď doma, nebo za ním létám.

Jakou rychlostí váš „drahoušek“ letí?

Přibližně 340 kilometrů za hodinu. Takže třeba na šampionát poblíž Říma jsem dorazil za tři hodiny, do Salzburgu za 40 minut a Prahu zvládnou za 16. Provoz je ale drahý, takže na přepravu z jednoho konce hlavního města na druhý ho nepoužívám. Jinak přesuny mezi jednotlivými státy jsou dnes už jednoduché. Nemusíte se dávat tak zvané letové plány, ani se odbavovat. Jen nahlásíte, kam letíte, a oni vás celou cestu řídí, jste pod kontrolou. Na českém území se ani nemusíte hlásit, ale já to z bezpečnostních důvodů dělám. Měl jsem sice kvůli úniku oleje jen jedno nouzové přistání, ale sázím na jistotu. Jinak závady na letadlech jsou jen výjimečné, z 95 procent jde o chyby pilota.

Jaká je náplň vašich tréninků?

Dole na zemi se snažím přemýšlet o všem, co mě nahoře čeká. Proto jsem před časem začal spolupracovat s psychologkou Evou Šauerovou. Kvalitní příprava mi pak šetří čas a mnohem méně zatěžuje tělo. Ve vzduchu už nelze nic vymyslet. Jen se snažím znát trat

dřív, než do ní vletím. Pak už je to jen o hlavě a drobných korekcích. Létáme ráno, v poledne a večer, takže v letadle trávíme hodně času. Mnohem více však přípravou a přemýšlením na zemi.

Máte na mysli hlavně úvahy o dalších možných sestavách?

To také, ale v akrobacii existuje nekonečná spousta kombinací, které za celý život nelze natrénovat. Je to vlastně geometrie ve vzduchu, což mě nejvíce baví. Stoprocentní přesností a precizností nelze nikdy dosáhnout,

vždy se objeví nějaká chyba. V tomto sportu dokonalost téměř neexistuje, aspoň já jsem se s ní nesešel. Mozek to prostě nedokáže.

Je to tedy nápor na hlavu. A jak dlouho trvá, než se s velkou zátěží srovná?

Záleží, jak je hlava přetížená. Po závodě to problém není, protože let trvá pět až deset minut. Ale třeba po několikahodinovém čtyřdenním tréninku s více než deseti lety je potřeba aspoň dva dny odpočívat. Začíná bolet hlava a přichází celková únava. Regenerace je poměrně složitá a dost dlouho trvá, než si mozek odpočine. Ostatně říká se, že životnost pilota ze zdravotního pohledu je kolem dvaceti let, potom už se cítí dost vyčerpaný.

Co je při létání největším problémem?

Jednoznačně počasí, na které už doplatilo hodně pilotů, dokonce i slavných. Především za větru, při nízkých mracích i v silném dešti si myslíte, že letíte rovně, ale mraky klamou a tělo je najednou zmatené. Nevíte, jestli jste vzhůru nohama a kam vůbec letíte. Prudký lijavec navíc z vrtule během chvilky sundá barvu, jako po projetí smirkovým papírem. Pokud tedy nemusím, tak raději s plánovaným letem počkám do druhého dne. Já mám pak ještě jeden problém, a to při přistávání, se srnkami. Naopak ptáci se letadlům spíš vyhýbají.

Zmínil jste se, že závady na letadlech jsou výjimkou. Tedy existují?

Bezpečnost bylo třeba posunout, takže letadla mají vysoký standard, vydrží toho moc.

Ale na druhou stranu mezera mezi špičkovým výkonem a vážnější poruchou je velice úzká, pilot nedostane žádné varování, stav stroje se rychle zhoršuje. Proto před každou cestou udělám vždy všechno, aby nebyla ani trochu riziková.

Létáte po celém světě, takže jak dopravujete letadlo do dalekých destinací?

Není to jednoduché. Při loňské cestě do Spojených států jsem si tam půjčil letadlo od jednoho amerického pilota s tím, že v případě mistrovství světa v Evropě, bude mít k dispozici moje. Mohl jsem se tak připravit doma a na nové jsem si relativně brzy zvykl. Letadlo lze rovněž poslat lodí, ale chybí vám na trénink. A ještě ho lze poslat zase letadlem, ale to je velice drahé.

Jak jsou důkladné lékařské prohlídky?

Velice. V Ústavu leteckého zdravotnictví chodím každý rok na přezkoušení a hlavně vyšetření páteře a mozku. Během závodu potom následují testy na drogy, alkohol a často i na podpurné látky. Nejde totiž jen o pilota, vždyť létáme nad lidmi. Nemyslím si však, že by nějaký doping v tomto sportu někomu pomohl.

Jaké je potřeba mít oblečení?

Mám tři stejné nehořlavé kombinézy a dvě z nich s nášivkou Dukly. Mohou sice shořet, ale nejsou z umělé hmoty, která se vám rozškvaří na kůži. Dále to jsou nehořlavé rukavice, helma se zabudovaným sluchátkem

**Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková**

a používám i pás, který při velkém zatížení zpevňuje záda. Ve vybavení je pak padák, ale znám jen dva piloty, kteří ho použili. V akrobacii je letadlo dost nízko a pilot by na seskok neměl ani moc času. Říká se, že v případě nutnosti je lepší skákat do vody, ale ne přistávat, protože letadlo se může překlomit.

Na kterou letošní cestu se zvlášť těšíte?

Do Las Vegas a na finále Challenger cupu do Číny. Vybral jsem si destinace zajímavé na zážitky a věřím, že zklamaný nebudu. Navíc získám další potřebné zkušenosti, které se v akrobacii sbírají dlouho. Vidím to nejlíp sám na sobě. Svému oblíbenému sportu se věnuji od roku 2000 a přitom teprve poslední dvě sezony mám pocit, že jsem se dostal tam, kde jsem chtěl být.

Můžete prozradit, jaký je tento váš život mezi nebem a zemí?

Od doby, co spolupracuji s už zmíněnou psychologkou, mohu mluvit o zcela jiném životě, v kterém má každý den smysl a řád, v kterém je vše jasnější. Bez nejmenší nadsázky se těším na každou minutu strávenou tam nahoře se svým letadlem. Pevně věřím, že dosáhneme na nejvyšší vrchol, i když nejdůležitější je už samotná cesta. K tajemství a vítězství totiž vede dovnitř nás samotných. |

Střílejší mládež v Dukle Plzeň aneb možná dobrá vize?

S novým tisíciletím se začala postupně projevovat klesající tendence zájmu sportující mládeže o vrcholový sport. Jak zaznamenalo mnoho sportovních odvětví, aktuální vrcholoví reprezentanti ČR ve svých sportech jsou poslední mohykány, kteří vzešli ještě za staré éry vedení sportu a jejichž zenit se blíží. Nových sportovců, kteří by je nahradili, však mnoho není. Tatáž situace postihla také prostředí armádního sportu. V našem případě nová éra přinesla zrušení vojenské základní služby, což byl nejlepší přísun kvalitních sportovců do resortních sportovních center, mezi něž patří Armádní sportovní centrum DUKLA se základnou v Praze. Motivace, dnes již neexistující, byla jednoduchá. Ti nejlepší z ČR, dříve i ze Slovenska, se vchnou klasické vojenské základní službě a mohou se dva roky (později jeden rok) věnovat plně svému sportu, předvést zlepšení své výkonnosti a vztah k danému sportovnímu odvětví, odměnou jim pak byla nabídka profesionálního úvazku v místě působnosti dílčího Armádního sportovního oddílu Dukla.

ASO sportovní střelby Dukla má svou působnost v Plzni-Lobzích, kde je kompletní zázemí moderních střelnic a doprovodných objektů, profesionální vedení, logistické a trenérské zabezpečení pro dané disciplíny

sportovní střelby. Od roku 1991 tomuto ASO Dukla Plzeň velí a jako vedoucí trenér vede úspěšně Bohumír Pokorný, který v době postupně končící vojenské základní služby zachytil nepříznivý vliv nové doby a předpokládal nemlý vývoj situace se sportující mládeží. S dobrou vizí pak se slovy „musíme si budoucnost vychovávat sami, nejen čekat, co vzejde ze zbytků základní služby“ dal příležitost mně, mladému trenérovi, abych tuto vizí naplnil. Díky kvalitnímu zázemí, materiální podpoře dobře fungujícího Sportovního střeleckého klubu Dukla Plzeň, který práci s mládeží zastřešuje pod hlavičkou Českého střeleckého svazu, jsou nyní již první dva střelci, David Hrkulák a Martina Francová, vznikli z první generace mládeže v Dukle Plzeň, mezi dospělými pod vedením ASO Dukla Plzeň a bojují o své výsluní ve střeleckém světě. Za nimi je pak rozsáhlá skupina 30 střílejších členů mládeže (do 20 let) SSK Dukla Plzeň ročníků 1995–2001 a skupina dalších 20 členů žákovských kategorií Střeleckého kroužku Dukla Plzeň ročníků 2001–2003 (do 14 let).

Od roku 2005, kdy začal fungovat střelecký kroužek, procházel systém práce s mládeží

v Dukle Plzeň řadami změn a úprav, vždy s myšlenkou pro získání početnější skupiny střelců v dané kategorii a s obecně vyšší výkonností, až k dnešní podobě, kdy členové střílejší mládeže SSK Dukla Plzeň patří mezi nejlepší střelce v ČR a pravidelně na svých vrcholných střeleckých soutěžích získávají medailová umístění jak individuální, tak v družstvech.

Jak je vidět z výsledků z vrcholných akcí letošního a loňského roku, úspěšně se prosazují střelci dorostu i žáků SSK Dukla Plzeň. Právě střelecký kroužek, kde děti se zájmem o střelbu získávají první zkušenosti se vzduchovou puškou vleže, je základním stavebním kamenem úspěšné práce s mládeží. Cílem je probudit v dětech zájem a chuť ke sportovní střelbě a soutěžnímu střelení, což spočívá hlavně v kladném hodnocení jejich činnosti na tréninku i při soutěži a radostném prožitku. Podstatný je pravidelný, nenáročný trénink s postupným přechodem, po zvládnutí činnosti jednoduchých ke složitějším, směrem ke střelbě soutěžní. Poté mají děti pravidelné soutěžní střelení jednou za měsíc. Samozřejmostí je zvládnutí a dodržování bezpečnostních pravidel zacházení se zbraní. Důležitou součástí jsou také rodiče podporující své děti

ve sportovní střelbě, na nich totiž spočívá nejpodstatnější pochvala doma. Ve 14 letech pak začíná kategorie dorostu a střelba na 50 m s malorážkou, ze vzduchové pušky pak již jen ve stoje. Tréninky jsou již delší, je třeba „protrénovat“ tři střelecké polohy, neboli dvě za trénink. Stále je třeba trénink vést v kladném duchu hodnocení, avšak již s mírným přihlédnutím k dosahované výkonnosti na soutěžích.

Výhodou práce s početnější skupinou střelců je, že se vždy objeví někdo lepší, na kterého se ostatní snaží dotáhnout, o prvenství ve skupině se ve vedení střídají postupně ti, které jako talenty chceme vyhledat, a spíše je zde důležité naučit střelce také prohrávat a přijímat porážky, aniž by tím utrpěl týmový duch skupiny. Správný směr ve vedení této skupiny střílejší mládeže potvrzují výsledky z posledních mistrovství ČR, kde se pravidelně stávají mistry ČR či medailovými týmy a ti nejlepší se pak umísťují vysoko v individuálním hodnocení.

Za důležitou součást motivace k dalšímu tréninku a úsilí v soutěžích považují popularizaci tohoto sportu a těch neúspěšnějších střelců formou webových stránek Dukly Plzeň a dále využitím oněch moderních lákadel sociálních sítí typu Facebook. Dukla Plzeň má své pravidelně aktualizované stránky s články a fotogalerií, pokud možno kladně hodnotícími činnost a výsledky střelců, odkazy na tyto články se pak automaticky promítají do časové osy stránky Dukly Plzeň založené na Facebooku, čímž vzniká úžasný pohled do minulosti, vytvářejí se dějiny střeleckého klubu a vznikají tak důležité příběhy z akcí či u jednotlivých střelců.

Nezbytností moderního trenéra je také vedení tréninkových záznamů z tréninků a soutěží, evidence výsledků a tvoření žebříčku

Tabulka úspěchů střílejší mládeže SSK Dukla Plzeň na vrcholných soutěžích za poslední rok:

Soutěž	Umístění	Družstvo	Kategorie	Disciplína
Mistrovství ČR mládeže, Plzeň, duben 2014	1.	Thurnwaldová, Kokošková, Vaněk D.	do 14 let	VzPu 30
	3.	Lepič, Razímová, Landkamr	do 12 let	VzPu 30
Halové mistrovství ČR, Plzeň, březen 2014	1.	Sobotka, Vaněk P., Toman	mladší dorostenci (do 16 let)	VzPu 40
	1.	Kolaříková, Janková, Hajšmanová	starší dorostenky (do 18 let)	VzPu 40
	3.	Opalecký, Hlaváček, Kolář	starší dorostenci (do 18 let)	VzPu 40
HOPES Nitra, SVK, listopad 2013	2.	Janková, Kolaříková, Hajšmanová	mladší dorost (do 16 let)	VzPu 40
Mistrovství ČR, Plzeň, září 2013	1.	Vaněk P., Morávek, Pač	dorostenci (do 18 let)	SM 60
	1.	Janková, Kolaříková, Hajšmanová	dorostenky (do 18 let)	SM 60
	2.	Janková, Kolaříková, Hajšmanová	dorostenky (do 18 let)	SM 3×20
Soutěž	Umístění	Jednotlivci	Kategorie	Disciplína
Finále ČPTM, srpen 2013	1.	Vaněk Petr	dorostenci (do 18 let)	SM 60
	1.	Kolaříková Kateřina	dorostenky (do 18 let)	SM 60
	2.	Janková Michaela	dorostenky (do 18 let)	SM 3×20
	3.	Toman Matěj	dorostenci (do 18 let)	SM 3×20
	3.	Hajšmanová Eva	dorostenky (do 18 let)	SM 60
	4.	Pač Josef	dorostenci (do 18 let)	SM 60

pro přehled výkonnosti, což po zveřejnění má ohromný motivační charakter. Ti nejlepší pak tvoří nejsilnější družstvo, které má velkou šanci na úspěch na mistrovství ČR.

Nejdůležitější vlastností trenéra je trpělivost, smysl pro spravedlnost, umění motivace a určitá intuice. Kontraproduktivní je přílišná profesionalita přístupu k mládeži, přežitý je tvrdý přístup, i když cílevědomost a schopnost udělat v tréninku „něco navíc“ je u střelce nezbytná. Vše však musí pramenit z vlastního přesvědčení, že chce něčeho dosáhnout!

Bude-li dobře fungovat střelecký kroužek a generovat pravidelně několik kvalitních a střelbu milujících sportovců každý rok, bude se pravidelně doplňovat kategorie dorostu, ze které ti nejlepší budou správně motivováni přecházet do juniorské kategorie a reprezentace, neboli sportovního družstva juniorů ASO Dukla Plzeň. Proto by bylo vhodné mít jak pochopení, tak materiální a trenérskou podporu i pro ty nejmenší ze strany ASC DUKLA. |

Liberečtí volejbalisté přidali k poháru stříbro

Jednu z nejlepších sezon za posledních deset let prožili volejbalisté liberecké Dukly. Už v únoru vybojovali Český pohár a v dubnu k němu přidali stříbro v nejvyšší soutěži. Při tom základní část vyhráli s náskokem tří bodů před pozdějším mistrem z Českých Budějovic. Ve finále však Jihočechům podlehli 1:4 na zápasy, při tom ten první vyhráli... Nejspíš platilo známé pořekadlo o prvním vyhrání.

Paradoxně „zafungovalo“ až ve finále, protože Dukla vyhrála neuvěřitelných dvaatřicet zápasů v řadě, v součtu extraligy a domácího poháru. „Mrzí to hodně a pořád. Základní část extraligy a semifinále jsme odehráli velmi dobře, stejně tak domácí pohár. Ve finále nás ale zradila příhrávka a problémy jsme měli s vysokými míči. Nepovedl se nám hlavně druhý zápas doma, tam začal zlom,“ hledal příčiny trenér Dukly Michal Nekola.

Stříbro je úspěch, to nepochybně, i když má trochu hořkou příchuť. „Poslední titul jsme získali v roce 2003, od té doby jsme prohráli šest finále. To opravdu bolí,“ přiznal šéf liberecké Dukly Pavel Šimoníček, který klub vede už patnáct let. „Při tom jsme v téhle sezoně udělali maximum pro titul. Podřídili jsme jeho zisku absolutně vše,“ konstatoval Šimoníček.

Šest individualit tým nedělá

Největší hvězda týmu, reprezentant Jan Hadraba, přiznal: „Zklamání je obrovské a hned tak to nepřejde. Celý rok jsme dřeli, dělali maximum pro vytoužený titul a naplnění velkého přání, kterým byla Liga mistrů. Bohužel jsme nezvládli závěr. Jako by každý z nás chtěl rozhodnout sám, nebyli jsme týmem, ale souborem individualit, které spolu, nevím proč, neladily. Budějovice byly lepší v tom, že hrály jako jeden tým. Společně šly za vítězstvím. U nás jako by za ním chtěl jít každý sám a svojí cestou,“ litoval Hadraba. Výborný univerzál však

Liberec zřejmě opustí. Dostal lákavou nabídku z Francie.

V kádru dojde v létě zřejmě k dalším změnám. „Smlouva končí smečari Burrowovi, u něho uvidíme, a nahrávači Řezníčkovi, s nímž jsme se domluvili, že ukončí kariéru. S dalšími jednáme. Podle toho budeme postupovat při shánění nových hráčů, abychom mohli zase bojovat o titul a také v evropském Poháru CEV. Pět šest jmen už jsme si vytypovali, přednost dáváme kvalitním českým posilám, ale v hledáčku jsou i volejbalisté z ciziny,“ naznačil šéf klubu Šimoníček.

Dukla zřejmě oslabí, ale její ambice nižší nebudou. Pod vedením kouče Nekoly hodlá znovu útočit na nejvyšší příčky. „Nemůžeme přemýšlet o tom, že jsme nezískali titul a byli znovu jen stříbrní. Sezonu nelze hodnotit jako neúspěšnou. Co by za pohár a stříbro daly jiné týmy. Jsem optimista a věřím, že se titulu v Liberci ještě dočkám,“ pravil Pavel Šimoníček přesvědčivě.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Házenkáři Dukly brali bramboru

Čtvrté místo v extralize vybojovali v této sezoně házenkáři pražské Dukly. Definitivně si „bramborovou“ medaili zajistili v závěrečném kole nadstavbové části výhrou nad Jičínem. Po předloňském titulu a loňském stříbru to je sice relativně krok zpět, ale...

„Myslím si, že jsme byli lepší hlavně v nasazení. Nechci říci, že Jičín nechtěl vyhrát, ale my o mnoho víc,“ ohlédl se za závěrečným utkáním trenér Jiří Kotrč na klubovém webu. Sezonu sice nehodnotil jako úspěšnou, ale rozhodně nebyla ani propadákem. Dukla potvrdila svoji trvalou příslušnost k české házenkářské elitě. Byla vyrovnaným soupeřem i týmům, které skončily v konečné tabulce nad ní.

Nepřijemné vzpomínky mají na Duklu zejména Lovosice, jejichž ambice mířily k titulu. Ten ale získala Plzeň. „O lepší umístění nás připravily některé zbytečné porážky. Určitě jsme měli na to, abychom získali medaili, byť ne tu nejceněnější. Plzeň byla v této sezoně opravdu nejlepší,“ uznal zkušený kouč Dukly.

Sázka na mládí

Tým prochází postupně generační výměnou, která nikdy není jednoduchá. Zkušený kouč proto hledal zejména na závěru sezony

především pozitiva a díval se do budoucnosti. „Mám velkou radost z toho, že jsme mohli zapojit i mladé kluky. Ne, že by mě překvapili, ale zahráli to, co od nich očekávám, jsem tak spokojený,“ přiznal Kotrč. Například v posledním utkání poslal na hřiště mladíky Rangla, Syřínka, Mubenzemu, Březinu, Reichla, Šimůnka a Bělohava.

„To je budoucnost Dukly. Všichni tu hrájí minimálně od dorostu, a když se šikovně doplní, měli by tady hrát extraligu,“ zdůraznil Kotrč. Nejen tyto mladíci by měli táhnout Duklu v příštích letech, přinejmenším ve střednědobé budoucnosti, a podle kouče se jedná o talentované mladíky, kteří když na sobě budou pracovat, mají předpoklady slibné kariéry. Dukla tedy pokračuje ve své filozofii práce s mládeží. Konečně, samotný Kotrč je jedním z příkladů, nemluvě o superhvězdě světové házené Filipu Jíchovi, který sice začínal v Plzni, ale do světa velké házené vstoupil v Dukle.

K nějakým velkým změnám v kádru by dojít nemělo. Někjaké posily možná přijdou, ale

Kotrč chce stavět na odchovancích a dávat příležitost mladým. Pečlivě sleduje i mládežnická družstva, která si vedou velmi dobře. Některá ve svých kategoriích i lépe než extraligové áčko mužů. Dostat se do jeho kádru je ale pro mladé velkou motivací. „A to je důležitý příslib i první krok,“ zdůraznil Jiří Kotrč.

Text: Karel Felt
Foto: Ladislav Adámek

Jubilanti armádního sportu

Gratulujeme všem – sportovcům, trenérům, masérům i lékařům – armádního vrcholového sportu k jejich kulatým či půlkulatým jubileím, které oslavili v právě uplynulém čtvrtletí. Hodně zdraví a spokojenosti ale přejeme i všem dalším duklákům, kteří oslavili v dubnu, květnu a červnu 2014 svoje narozeniny.

Jaroslav ŠKARVAN, nar. 3. dubna 1944, házená

Brankář stříbrných olympijských medailistů Her XX. olympiády 1972 v Mnichově, mistr světa 1967. S pražskou Duklou získal řadu titulů mistra republiky, v letech 1967 a 1968 chytal ve finále PMEZ.

Ludvík LIŠKA, nar. 8. dubna 1929, atletika

Účastník Her XV. olympiády 1952 v Helsinkách (800 m), spoludržitel světového rekordu ve štafetě 4x 800 m (1953). V ATK, ÚDA a Dukle v letech 1951 až 1957 6x mistr republiky, spoludržitel 11 čs. rekordů a patnáctinásobný reprezentant.

Josef KUTHEIL, nar. 17. dubna 1939, lyžování

Účastník ZOH 1964 v Innsbrucku, kde v závodě jednotlivců v severské kombinaci skončil na 21. místě. Po ukončení závodní kariéry trenér v Dukle Liberec.

Antonín MAREČEK, nar. 8. května 1924, pozemní hokej

Do ATK vstoupil v roce 1949 jako pozemní hokejista, později byl trenérem pozemních hokejistů ÚDA. V armádním vrcholovém sportu poté pracoval na úseku zahraničních sportovních styků až do roku 1985. Je autorem loga ATK a podílel se na tvorbě loga ÚDA a DUKLA.

Jaroslav KOVÁŘ, nar. 12. května 1934, atletika

V dresu ÚDA Praha získal bronzovou medaili na ME 1954 ve skoku vysokém a v tomtéž roce se stal akademickým mistrem světa. V armádním dresu v letech 1954 až 1957 vytvořil tři čs. rekordy, získal tři tituly mistra republiky a 15x reprezentoval. Významný trenér a atletický odborník.

Své 90. narozeniny ještě stačil oslavit 7. dubna i významný a uznávaný cyklistický odborník Jaroslav CIHLÁŘ.

Stál u zrodu armádní cyklistiky jako závodník a trenér. Akademický mistr světa 1951 v silničním závodě, účastník olympijských her 1956 ve stíhacím závodě družstev a mistrovství světa 1946, 1949 a 1954. Dvacetinásobný národní mistr (sprint 1 km, stíhací závod, 50 km, jízda do vrchu). Trenér československé reprezentace na olympijských hrách 1952, 1960 a 1968. Později pracoval jako pedagog Fakulty tělesné výchovy a sportu UK v Praze.

Z tohoto požehnaného věku se však radoval necelý měsíc.

Osud pana Cihláře, legendy české cyklistiky, se v pátek 2. května ráno naplnil. Zemřel po těžké nemoci ve svém bytě na pražských Vinohradech.

„Kolo, to jsou moje berle,“ říkával s úsměvem návštěvám ještě před rokem, když se podívaly jeho vždy čistému silničnímu bicyklu, opřenému v předsíni u zrcadla. Bolely jej kyčelní klouby, jezdil na něm i za nákupy po Vinohradské třídě. „Kdepak, bez kola ani ránu,“ dodával a nikdo si nemohl být jistý, jestli bicyklu využíval opravdu jen kvůli bolestem v kyčlích. Kolo totiž bylo jeho celoživotní láskou.

Gratulace k 105. narozeninám – Růže pro Nickyho

V pražském kině Lucerna v květnu po-
gratulovali k 105. narozeninám (19. 5.
1909 v Londýně) síru Nicholasi Wintono-
vi, muži, který zachránil před nacisty 669
československých židovských dětí, i ar-
mádní olympijští vítězové snowboardistka
Eva Samková a pětibojař David Svoboda.

Nicholas Winton byl totiž i vynikající
sportovec – šermíř. Šampion z Londýna
2012 moderní pětibojař David Svoboda
zjistil: „Sir Nicholas Winton se pokoušel
v šermu kvalifikovat už na OH v Berlíně 1936, ale ještě nebyl tak
silný a zkušený, aby se mu to podařilo. Zato se prosadil do brit-
ského národního týmu o něco později a nebyl II. světové války
s největší pravděpodobností by odcestoval do Tokia, kde se měly
konat olympijské hry v roce 1940. Hned po válce založili spolu
s bratrem Bobbym tzv. Winton
Cup, který se koná až dodnes
a je každoročně největší šer-
mířskou soutěží na britských
ostrovech.“

Na 250 000 českých studentů
podepsalo petici, aby byla Win-
tonovi udělena Nobelova cena
za mír.

Portrét N. Wintona
od české studentky

Očekávané události ve III. čtvrtletí 2014

Atletika

MSJ	22.–27. 7.	Eugene
MČR	2.–3. 8.	Ostrava
ME	12.–17. 8.	Curych
MČR 23	30.–31. 8.	Jablonec nad Nisou
MČR družstva	7. 9.	Kolín

Cyklistika

ME 23 a MEJ dráha	3.–10. 7.	Anadia
MČR MTB	19.–20. 7.	Praha
MSJ dráha	23.–27. 7.	Soul
MEJ silnice	9.–13. 7.	Nyon
SP MTB	31. 7. – 3. 8.	Mont St. Anne
SP MTB	7.–10. 8.	Windham
SP MTB	21.–24. 8.	Méribel
MČR dráha	27. 8. – 2. 9.	Prostějov
MS MTB	3.–7. 9.	Hafjell
MČR dráha madison	19. 9.	Prostějov
MČR časovka dvojic	21. 9.	Břežnice
MS silnice	21.–28. 9.	Ponferrada

Kanoistika

ME	11.–13. 7.	Brandenburg
MS 23	17.–20. 7.	Szeged
MČR	18.–20. 7.	Račice
MS	7.–10. 8.	Moskva
MS akademické	15.–17. 8.	Minsk
MČR maraton	30.–31. 8.	Týn nad Vltavou
MS maraton	26.–28. 9.	Oklahoma

Lyžování – skok

Letní MČR	19. 7.	Liberec
Letní SP	25.–26. 7.	Wisla
Letní SP	9. 8.	Einsiedeln
Letní SP	15. 8.	Courchevel
Letní SP	23.–24. 8.	Hakuba
Letní SP	20.–21. 9.	Almaty
Letní SP	28. 9.	Hinzenbach
Letní SP	4. 10.	Klingenthal

Lyžování – severská kombinace

Letní SP	23.–24. 8.	Oberwiesenthal
Letní SP	27. 8.	Villach
Letní SP	29.–30. 8.	Oberstdorf
Letní MČR	27. 9.	Liberec

Moderní pětiboj

ME	8.–16. 7.	Caldas da Rainha
MS	31. 8. – 8. 9.	Varšava

Parašutismus

SP	11.–13. 7.	Altenstadt
MČR	17.–20. 7.	Frýdlant nad Ostravicí
SP	8.–10. 8.	Belluno
MS	15.–23. 8.	Banja Luka
SP	6.–8. 9.	Thalgau
MS CISM	15.–22. 9.	Solo
SP – finále	26.–28. 9.	Locarno

Tenis

MT The Championships	25. 6. – 6. 7.	Wimbledon
MT US Open	25. 8. – 7. 9.	Flushing Meadows

Sportovní střelba broková

SP	1.–10. 7.	Peking
----	-----------	--------

VC Hradce Králové	25.–27. 7.	Hradec Králové
MČR	15.–18. 8.	Hradec Králové
MS a MSJ	6.–20. 9.	Granada
MZ – GP Bělehrad	19.–21. 9.	Bělehrad

Sportovní střelba kulová

SP	1.–9. 7.	Peking
MS a MSJ	6.–20. 9.	Granada
MČR a MČRJ	19.–21. 9.	Plzeň

Veslování

MČR	4.–6. 7.	Račice
SP	11.–13. 7.	Luzern
MS 23	23.–27. 7.	Varese
MSJ	6.–10. 8.	Hamburk
MS	24.–31. 8.	Amsterdam

Vodní slalom

ME 23 a MEJ slalom	3.–6. 7.	Skopje
SP slalom	1.–3. 8.	Seo de Urgel
SP slalom	8.–10. 8.	Bratislava
ČP mládeže	8.–10. 8.	Brandýs nad Labem
SP slalom – finále	15.–17. 8.	Augsburg
MČR slalom	30.–31. 8.	Lipno
MS slalom	17.–21. 9.	Deep Creek

Připravil: Petr Eliáš

medaile, rekordy a tituly sportovců ASC DUKLA za 2. čtvrtletí 2014 (k 22. 6. 2014)

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Zimní olympijské hry	1	0	0	1
Mistrovství světa	1	3	2	6
Mistrovství Evropy	3	1	3	7
Mistrovství světa do 23 let	2	3	0	5
Mistrovství světa juniorů	1	1	0	2
Mistrovství Evropy juniorů	1	0	2	3
Armádní zimní mistrovství světa	0	1	0	1
CELKEM	9	9	7	25

Tituly mistra ČR: 31 (27 seniorských, 4 juniorské)

České rekordy:

Pavel Maslák (atletika, 200 m – 20,52 s, hala)
Pavel Maslák (atletika, 400 m – 45,25 s, hala)
Jakub Holuša (atletika, 1 500 m – 3:38,79 min, hala)
Pavel Maslák (atletika, 400 m – 44,79 s)
Kristiina Mäki (atletika, 5 000 m – 15:35,62 min)
Kristiina Mäki (atletika, 2 000 m – 5:42,71 min)
Kristiina Mäki (atletika, 3 000 m – 8:51,69 min)

Světový pohár (konečné umístění):

1. Šárka Pančochová (snowboarding, freestyle)
1. Šárka Pančochová (snowboarding, slopestyle)

Podrobné výsledky: www.duklasport.cz
Zajímavosti: www.facebook.com/AscDukla

K šermu

předurčen

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv Jaroslava Jurky

Rodák z Olomouce, zanedlouho pětadesátiletý Jaroslav Jurka, dostal do kolébky talent po svých rodičích. Oba byli československými šermířskými reprezentanty, a tak jejich syn jiný sport ani nezkoušel. Otec Jaroslav a matka Dagmar však stáli u zrodu celé šermířské dynastie. Kromě jejich syna se totiž šermu věnovaly i obě jejich dcery, Dagmar a Věra, následovali je oba Jaroslavovi synové Tomáš a Jaroslav, i když u šermu zůstal nakonec jen starší Tomáš, který se stal ve dvaceti mistrem republiky v kordu, a v rodinné tradici pokračují i vnuci Tomáš, Jakub a Jaroslav.

Jaroslav Jurka začal se šermem v 10 letech jako člen Slovanu, později Lokomotivy Olomouc. Už jako žák šermoval se staršími závodníky a dokázal je porážet. V roce 1968 narukoval do Žižkových kasáren v Olomouci, ale i nadále byl členem Lokomotivy. Armádní oddíl šermu totiž vznikl až v roce 1969 v Banské Bystrici a Jaroslav do něho nastoupil 1. července 1972 v hodnosti rotmistra. V listopadu 1974 byli šermíři převedeni pod ASVS Dukla Olomouc, kde pak působil dvacet let. Závodil do roku 1986, v oddílu však i potom zůstal jako trenér. V roce 1994 byl v hodnosti podplukovníka z armády propuštěn pro nadbytečnost.

Jako junior provozoval všechny tři šermířské disciplíny a s mládežnickým věkem se rozloučil jako mistr republiky ve fleretu a kordu a jako stříbrný v šavli. V kategorii dospělých se soustředil na fleret a kord, v nichž získal po dvou československých titulech v jednotlivcích a asi desetkrát se stal šampionem v družstvech. Členem reprezentace byl dlouhých 17 let. Z mnoha svých úspěchů si nejvíce cení 2. místa na MS 1985 v Barceloně, kdy vlastně již končil aktivní kariéru a s ničím takovým už ani nepočítal, a dále třeba vítězství na Mistrovství přátelenských armád 1977 v Postupimi ve fleretu, vítězství na SP 1979 v New Yorku rovněž ve fleretu, 8. příčky na MS 1981 v Římě v kordu či 2. místa na SP 1982 v Bernu a vítězství na SP 1984 tamtéž, vždy v kordu. K tomu dodává: „Vyhrát turnaj

Světového poháru v té době bylo velmi těžké, protože na něm startovalo mnohem více závodníků než dnes.“

Zúčastnil se LOH 1976 v Montrealu (27. ve fleretu, 13. v kordu) a 1980 v Moskvě (13. ve fleretu, 7. v kordu, 6. s družstvem kordistů). Dodnes ovšem lituje, že mu nebylo umožněno startovat na LOH 1984 v Los Angeles. „Měl jsem tehdy opravdu výbornou formu, byl jsem mezi prvními deseti kordisty světa a v zahraničí se o mých výsledcích a perspektivách na olympiádě psalo velmi pozitivně. Byla to promarněná šance na dobré umístění.“ Vzpomíná i na své soupeře: „Byli vynikající, velmi vyrovnaní a často mezi nimi byly zajímavé osobnosti, třeba bývalý maďarský prezident Pál Schmitt nebo nynější předseda MOV Thomas Bach, oba olympijští vítězové.“

Které vlastnosti by měl mít vynikající šermíř? „Disciplínu, pohybové nadání, rychlost v myšlení a rozhodování, velkou dávku inteligence, psychickou odolnost.“ A jak se šerm změnil za uplynulých padesát let? „V mnoha směrech. Celkově se zrychlil, je silovější, atletičtější. Šermíři jsou technicky vyspělejší, jejich výstroj a výzbroj je kvalitnější a bezpečnější. S rychlostí a silou se však ze šermu vytratila elegance.“

Zasloužilý mistr sportu Jaroslav Jurka užívá v současnosti důchodu, ale rozhodně nezahálí. Trénuje v Dukle Olomouc, kde vede své vnuky, kteří mu svými výsledky dělají radost. Věnuje se i údržbě domu a zahrady a chová psa plemene bobtail, s nímž na výstavách dosáhl již mnoha vynikajících úspěchů. Tak mnoho sil a zdraví do dalších let!

Jaroslav Jurka na MS v Barceloně 1985

ŽLUTÍ A ZELENÍ MOTÝLCI STRÍLELI, ŠERMOVALI A LÉTALI NA JULISCE

Děti z mateřské školky z pražské Nedvězské ulice byly na sportovní exkurzi Dukly na Julisce. Armádním stadionem a jeho sportovišti je provedl ředitel ASC DUKLA plk. Jaroslav Prišćák, na moderním pětiboji jim program sestavil trenér Tomáš Janko, vyfotily se s olympijským vítězem Davidem Svobodou a o atletice a tanci si povídaly s olympijským medailistou v disku Imrichem Bugárem. Na Dukle dostaly i malou svačinku z rukou šéfkuchaře Miloslava Carvana.

Text a foto: Ivana Roháčková

Vítězná osmiveslice Dukly na startu pražských Primátorek